halk şiiri antolojisi

hazırlayan:
eflatun cem güney

yedinci basım

varlık

halk şiiri antolojisi

varlık/şiir 14

Şiir Dizisi : 14
Varlık Yayınları, Sayı : 151
Yedinci basım : 1987

Varlık Yayınları A.Ş.
Cağaloğlu Yokuşu 40/2, İstanbul
Tel. 522 69 24
Dizgi : Nurel Matbaası
Baskı : Gümüş Basımevi
Cilt : Güven Mücellithanesi

HALK ŞİİRİ ANTOLOJİSİ

Hazırlayan

EFLÂTUN CEM GÜNEY

* Varlık yayınları

Bu eserimi, hazırlanmasında benden çok emeği geçen rahmetli oğlum Çetin'in ruhuna ithaf ediyorum.

ÖNSÖZ

Halk edebiyatı, halk ruhunu, halk zevkini dile, tele getiren özlü, duygulu bir edebiyattır.

Gerçekten, İslâmî teknik ve Fars kültürüyle «Divan Edebiyatı» dediğimiz bir küme edebiyatı boy verip yükselirken, benliğini kaybetmeyen halkımız da yine kendi sanatçılarını kendi bağrında yetiştirmiş ve eski çağların şiir geleneğine uygun bir halk edebiyatı yaratarak kendi gönül ve ülkü dünyasını yalın bir dil mimarisi içinde yaşatmıştır. Ancak bu orijinal edebiyat, yukarı küme insanının apayrı bir hayat ve edebiyat anlayışı yüzünden inceliğine, güzelliğine onları pek inandıramamış; dilden dile, telden tele geçerek yine halk arasında sürüp gitmiştir. Fakat bu, yazılı bir edebiyat olmadığı için, çoğu, zamanın vefasızlığına uyarak yüzyılların koynunda unutulup gitmiştir.

Ancak, hayatta kendimizi, kendi milli benliğimizi bulduktan sonra, edebiyatta da kendimizi arayıp bulma arzusu uyandı. Böyle bir özlemle biz de baba - oğul kervanına katıldık ve tadı dille anlatılmaz bir araştırma zevkiyle halk edebiyatımızı ve folklor eserlerimizi arayıp taramaya koyulduk.

Bir ömür boyu dinlediğimiz makas kesmedik masallar, iğne batmadık hikâyeler bir yana, tarayabildiğimiz cönklerde de görülüp işitilmedik parçalarına rastladık.

Bu derleyip topladığımız masalları sözlü gelenekteki ağız tadiyle işleyip değerlendirmeye çalıştığımız gibi, halk şiirlerimizden de zaman zaman tattırıp tanıttıklarımız oldu. Yıllarca önce beşiği, mezarı ve yüz yetmiş parçasiyle bulup ortaya koyduğumuz Erzurumlu Emrah'dan başka, Deliktaşlı Âşık Ruhsati ile hocası Hekimhanlı Feryadî, ustası Kusurî oğlu Münhacî, çırağı Mesleki, çırağının çırağı Noksanî gibi Sivas'ın bir bucağında unutulmuş kal-

mış bir âşık kolu da, verdiğimiz örnek eserleriyle edebiyat tarihlerine ve antolojilerine geçti. Gördükleri ilgi üzerine bunlardan Âşık Ruhsati, Âşık Meslekî ve Âşık Kâmili'nin de hayat ve eserlerini birer kitap halinde verdik.

Bu küçük kır demetini de zevkine, sanatına inandığımız şair Yaşar Nabi'nin arzularına göre hazırladım. Halk şiirini, kendi tarihî oluş ve ilerleyişi içinde göstermekten pek fazla uzaklaşmamak için, bazılarının bilinen parçalarını almakla beraber, daha çok bilinen ve bilinmeyen âşıkların bilinmedik, görülmedik eserlerini seçtim.

Belki bunlar meraklılarının elinde, karanlık kalmış noktaları aydınlatacak bir dilim çıra olabilir. Belki her türlü eserden ayrı bir sezgi heyecanı duyarak yetişmelerini istediğimiz genç öğrencilerimiz için tatlı bir yudum olabilir. Kimbilir, belki de halk ağzı ve zevkiyle yarının orijinal Türk edebiyatını yaratacak tomurcuk kabiliyetlerin kalbine bir duygu mayası, kalemine bir ifade aşısı olabilir. Halkımız da bu güzellemelerde, bu yiğitlemelerde kendi ruhunu, kendi zevkini bulabilirse ne mutlu!

E. C. GÜNEY

XIII. - XVI. YÜZYILLAR

Yunus Emre, Âşık Paşa, Hacı Bayram Veli,
Kaygusuz Abdal, Eşrefoğlu, Hayatî,
Köroğlu, Kul Meḥmet, Öksüz Dede,
Pir Sultan Abdal, Hayalî, Ozan.

YUNUS EMRE

I

Aşkın aldı benden beni
Bana seni gerek seni
Ben yanaram dünü günü
Bana seni gerek seni

Ne varlığa sevinürem
Ne yokluğa yerinürem
Aşkın ile avunuram
Bana seni gerek seni

Aşkın âşıklar öldürür
Aşk denizine daldırur
Tecelli ile doldurur
Bana seni gerek seni

Aşkın şarabından içem
Mecnun olup dağa düşem
Sensin dünü gün endişem
Bana seni gerek seni

Sofilere sohbet gerek
Ahılara ahret gerek
Mecnunlara Leyli gerek
Bana seni gerek seni

Eğer beni öldüreler
Külüm göke savuralar
Toprağım anda çağıra
Bana seni gerek seni

Yunus'durur benim adum
Gün geldikçe artar oldum
İki cihanda maksudum
Bana seni gerek seni

II

Acep şu yerde var m'ola
Şöyle garip bencileyin
Bağrı başlı gözü yaşlı
Şöyle garip bencileyin

Gezdim Urum ile Şam'ı
Yukarı - illeri kamu
Çok istedim bulamadım
Şöyle garip bencileyin

Bendeler garip olmasın
Hasret oduna yanmasın
Hocam kimseler kalmasın
Şöyle garip bencileyin

Söyler dilim ağlar gözüm
Gariplere göynür özüm
Meğer ki gökte yıldızım
Şöyle garip bencileyin

Nice bu dert ile yanam
Ecel ire bir gün ölem
Meğer ki sinimde bulam
Şöyle garip bencileyin

Bir garip ölmüş diyeler
Üç günden sonra duyalar
Soğuk su ile yuyalar
Şöyle garip bencileyin

Hey Emre'm Yunus biçare
Bulunmaz derdine çare
Var imdi gez şardan şara
Şöyle garip bencileyin

III

Geldi geçti ömrüm benim
Şol yel esip geçmiş gibi
Hele bana şöyle gelir
Bir göz yumup açmış gibi

Uşbu söze Hak tanıktır
Bu can gövdeye konuktur
Bir gün ola çıka gide
Kafesten kuş uçmuş gibi

Miskin âdem oğlanını
Benzetmişler ekinciğe
Kimi biter kimi yiter
Yere tohum saçmış gibi

Bu dünyada bir nesneye
Yanar içim göynür özüm
Yiğit iken ölenlere
Gök ekini biçmiş gibi

Bir hastaya vardın ise
Bir içim su verdin ise
Yarın anda karşı gele
Hak şarabın içmiş gibi

Bir miskini gördün ise
Bir eskice verdin ise
Yarın anda karşı gele
Hak şarabın içmiş gibi

Yunus Emre bu dünyada
İki kişi alır derler
Meğer Hızır, İlyas ola
Âb-ı hayat içmiş gibi

IV

Dolap niçin inilersin
Derdim vardır inilerim
Ben Mevlâ'ya âşık oldum
Onun için inilerim

Benim adım dertli dolap
Suyum akar yalap yalap
Böyle emreylemiş Çalap
Derdim vardır inilerim

Ben bir dağın ağacıyım
Ne tatlıyım ne acıyım
Ben Mevlâ'ya duacıyım
Derdim vardır inilerim

Beni dağda buldular
Kolum kanadım yoldular
Dolaba lâyık gördüler
Derdim vardır inilerim

Dağdan kestiler hezenim
Bozuldu türlü düzenim
Ben bir usanmaz ozanım
Derdim vardır inilerim

Dülgerler beni yondu
Hez âzam yerine koydu
Bu iniltim Haktan geldi
Derdim vardır inilerim

Suyum alçaktan çekerim
Dönüp yükseğe dökerim
Görün ben neler çekerim
Derdim vardır inilerim

Yunus bunda gelen gülmez
Kişi muradına ermez
Bu fânide kimse kalmaz
Derdim vardır inilerim

V

Düşd'önüme hubbi vatan
Gidem hey dost deyu deyu
Anda varan kalur heman
Kalam hey dost deyu deyu

Gele şol Azrail duta
Issı kalmaz ana ata
Binem şol ağaçtan ata
Gidem hey dost deyu deyu

Halvetlerle meşgul olam
Dâim açılam gül olam
Dost bağında bülbül olam
Ötem hey dost deyu deyu

Şol bir beş on arşun bezi
Kefen ideler eğnüme
Dökem şol dünya donların
Giyem hey dost deyu deyu

Mecnun oluban yürüyem
Yüce dağları bürüyem
Mum oluban eriyem
Yanam hey dost deyu deyu

Günler geçe yıl çevrile
Üstüme dinler urula
Ten çürüye toprak ola
Tozam hey dost deyu deyu

Yunus Emre var yoluna
Münkirler girmez koluna
Bahri olup dost gülüne
Dalam hey dost deyu deyu

VI

Ben dervişim diyene
Bir ün edesim gelir
Tanıyuben şimdiden
Varıp yetesim gelir

Sırat kıldan incedir
Kılıçtan keskincedir
Varıp anın üstüne
Evler yapasım gelir

Altında Gayya vardır
İçi nâr ile pürdür
Varuben ol duldada
Biraz yatasım gelir

Ta'neylemen hocalar
Hatırınız hoş olsun
Varuben ol tamuda
Biraz yanasım gelir

Andan Cennete varam
Cennette Hakkı görem
Huri ile gulmanı
Bir bir kucasım gelir

Derviş Yunus bu sözü
Eğri büğrü söyleme
Seni sigaya çeker
Bir Molla Kasım gelir

VII

Taştın yine deli gönül
Sular gibi çağlar mısın
Aktın yine kanlı yaşım
Yollarımı bağlar mısın

Nidem elim ermez yâre
Bulunmaz derdime çare
Oldum ilimden avâre
Beni bunda eğler misin

Yavu kıldım ben yoldaşı
Onulmaz bağrımın başı
Gözlerimin kanlı yaşı
Irmak olup çağlar mısın

Karlı dağların başında
Salkım salkım olan bulut
Saçın çözüp benim için
Yaşın yaşın ağlar mısın

Esridi Yunus'un canı
Yoldayım illerim kanı
Yunus düşte gördü seni
Sayru mısın sağlar mısın

VIII

Yalancı dünyaya konup göçenler
Ne söylerler ne bir haber verirler
Üzerinde türlü otlar bitenler
Ne söylerler ne bir haber verirler

Kimisinin üstünde biter otlar
Kiminin başında sıra serviler
Kimi mâsum kimi güzel yiğitler
Ne söylerler ne bir haber verirler

Toprağa gark olmuş nazik tenleri
Söylemeden kalmış tatlı dilleri
Gelin duadan unutmadan bunları
Ne söylerler ne bir haber verirler

Yunus der ki gör takdirin işleri
Dökülmüştür kirpikleri kaşları
Başları ucunda hece taşları
Ne söylerler ne bir haber verirler

HACI BAYRAM VELİ

I

N'oldu bu gönlüm n'oldu bu gönlüm
Derd ü gam ile doldu bu gönlüm
Yandı bu gönlüm yandı bu gönlüm
Yanmada derman buldu bu gönlüm

Yan ey gönül yan, yan ey gönül yan
Yanmadan oldu derdine derman
Pervane gibi pervane gibi
Şem'ine aşkın yandı bu gönlüm

Gerçi ki yandı gerçi ki yandı
Rengine aşkın cümle boyandı
Kendinde buldu kendinde buldu
Matlubunu hoş buldu bu gönlüm

Bayram'ım imdi Bayram'ım imdi
Bayram ederler yâr ile şimdi
Hamd ü senâlar hamd ü senâlar
Yâr ile bayram kıldı bu gönlüm

ÂŞIK PAŞA

I

Benden mi bana bu elem
Aşktan mı yoksa derd ü gam
Bunca belâ cevr ü sitem
Bilsem nedendir bilmezem

Cânan olursa ger nihan
Kalmaya canda zerre can
Buluban bu sözü iyan
Bilsem nedendir bilmezem

Aşkın yürekte yâresi
Pes olmuşum avâresi
Ya Rab bu derdin çaresi
Bilsem nedendir bilmezem

Daima dilefkâr olduğum
Şuride vü zâr olduğum
Talibi Dîdar olduğum
Bilsem nedendir bilmezem

Âşık'ta bu hayret nedir
Maşuktaki şevket nedir
Derviş buna hikmet nedir
Bilsem nedendir bilmezem

KAYGUSUZ ABDAL

I

Yucalardan yuca gördüm
Erbabsın sen koca Tanrı
Âlem okur kelâm ile
Sen okursun hece Tanrı

Âsi kullar yaratmışsın
Varsın şöyle durdun deyu
Anları koymuş orada
Sen çıkmışsın uca Tanrı

Kıldan köprü yaratmışsın
Gelsün kullar geçsin deyu
Hele biz şöyle duralım
Yiğit isen geç a Tanrı

II

Bir kaz aldım ben karıdan
Boynu da uzun borudan
Kırk abdal kanın kurutan
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Sekizimiz odun çeker
Dokuzumuz ateş yakar
Kaz kaldırmış başın bakar
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Kaza verdim birçok akça
Eti kemiğinden pekçe
Ne kazan kaldı ne kepçe
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Kaz değilmiş be bu azmış
Kırk yıl Kaf dağını gezmiş
Kanadın kuyruğun düzmüş
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Kazı koyduk bir ocağa
Uçtu gitti bir bucağa
Bu ne haldır Hacı Ağa
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Kazımın kanadı selki
Dişi koyun emmiş tilki
Nuh Nebiden kalmış belki
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Kazımın kanadı sarı
Kemiği etinden iri
Sağlığile satma karı
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Kazımın kanadı ala
Var yürü git güle güle
Başımıza kalma belâ
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Suyuna biz saldık bulgur
Bulgur Allah deyü kalgır
Be yârenler bu ne haldur
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

Kaygusuz Abdal n'idelim
Ahd ile vefa güdelim
Kaldırıp postu gidelim
Kırk gün oldu kaynatırım kaynamaz

III

Âdem'i balçıktan yuğurdun yaptın
Yapıp da n'eylersin bundan sana ne
Halk ettin insanı cihana saldın
Salıp da neylersin bundan sana ne

Bakkal mısın terazuyu n'eylerdin
İşin gücün yoktur gönül eğlersin
Kulun günahını tartıp n'eylersin
Geçiver suçundan bundan sana ne

Katran kazanını döküver gitsin
Mü'mün olan kullar didara yetsin
Emreyle yılana tamuyu yutsun
Söndürsün tamuyu bundan sana ne

Kaygusuz Abdal'ım sözümüz budur
Her nerde çağırsam Hak onda hazır
Her duzaha bastırırsın kim ne der
Yakma kullarını bundan sana ne

EŞREFOĞLU

I

Yücelerden döndüreyim
Alçaklara gönül seni
Alçaklardan alçaklara
İndireyim gönül seni

Başımın terkin urayım
Başımı yolda koyayım
Ne kim olursam olayım
Koymıyayım gönül seni

Yürüyeyim yana yana
Aşk odun urayım cana
Bakmıyayım masüvaya
Geçireyim gönül seni

Dost gamın alayım başa
Yürüyeyim kalka düşe
Vasfı dile gelmez işe
Uğradayım gönül seni

HATAYÎ

I

Vardım kırklar yaylasına
Gel beri ey can dediler
İzzet ile selâm verdim
Gir işte meydan dediler

Yerli yerinde durdular
Yerlerinden yer verdiler
Ortaya sofra serdiler
Lokmamıza ban dediler

Erenler kalbi ganidir
Yuduğu kalbi arıdır
Gelişin kandan beridir
Gel söyle ihvan dediler

Gördüğünü gözün ile
Beyan etme sözün ile
Ondan sonra bizim ile
Ol sen de mihman dediler

Şah Hatayi'm nedir halin
Dua edip kaldır elin
Kesegör gıybetten dilin
Cümlemiz yeksan dediler

KÖROĞLU

I

Tan yeri atmadan şafak sökende
Düşmanın üstüne hörelenmeli
Yerden kalkan alıp kılınç çekende
Yiğit on· beş yerden yaralanmalı

Haber aldım ihvanından kulundan
Doyuk olduk akçasından pulundan
Hey ağalar kızıl kanın alından
Altımızda kır at kınalanmalı

Köroğlu'm der Mirza gele Han gele
Ben isterim günde yüz tufan gele
Derelerden oluk oluk kan gele
Sele düşüp gövde kürelenmeli

II

Mert dayanır namert kaçar
Meydan gümbür gümbürlenir
Şahlar şahı divan açar
Divan gümbür gümbürlenir

Yiğit kendini öğende
Oklar menzili döğende
Şeşber kalkana değende
Kalkan gümbür gümbürlenir

Ok atılır kal'asından
Hak saklasın belâsından
Köroğlu'nun nârasından
Her yan gümbür gümbürlenir

III

Yiğitler silkinip ata binende
Derelerde boz kurtlara ün olur
Yiğit olan döne döne döğüşür
Kötüler kavgadan kaçar dön olur

Yiğit cida'sını almış atıyor
Ak elleri kızıl kana batıyor
Bir kötü kavgadan dönmüş kaçıyor
Kaçma kötü kaçma şimdi hun olur

Bir yiğit cida'sını almış eline
Başını koymuş da mertlik yoluna
Kalkan parelene zırhlar deline
Kanlı gömlek koç yiğide don olur

Köroğlu çağırır figan ağıtlar
İman ehli birbirini öğütler
Boydan boya demir donlu yiğitler
Çalan cida'sını kahraman olur

IV

İki koçak bir meydana koşanda
Ağzı gemli küheylânlar coşanda
Gün batarken kan gövdeyi aşanda
Titreşir yerle gök er savaşından

Cenk gününde döğüş olur can kokar
Şehitlerden ılgıt ılgıt kan akar
Muhanet de gelmiş duldadan bakar
Utanmaz mı hançerinin taşından

Yükseklerde uçar alçağa inmez
Yiğit olan yiğit yayını vermez
Arkasın çevirip yüzünü dönmez
Yaralanır sıfatından döşünden

Köroğlu'yum kılıç vurdum kalkana
Muhanette eksik olmaz mahana
Koç yiğidi doğuramaz her ana
Boğulur gayrete geçer serinden

V

İki koçak bir araya gelende
Görelim ne işler meydan içinde
Kesilir kelleler boşalır kanlar
Yığın olur leşler meydan içinde

Oklar uçup gider şahanlar gibi
Mert de aşıp gider arslanlar gibi
Kılıçlar oynaşır ceylânlar gibi
Kesilir ne başlar meydan içinde

Yiğitler çağrışır yaman gün olur
Allah Allah derler yüksek ün olur
Cerha cerha döğüşicek hûn olur
Hasmın arar koçlar meydan içinde

Köroğlu'yum medhim merde yiğide
Koç yiğit değişmez cengi düğüne
Sere serpe gider düşman önüne
Ölümü karşılar meydan içinde

VI

Yiğit olan gümbür gümbür gürlesin
Yiğidi doğuran ana bin yaşa
Ak gövdede kızıl kanlar şarlasın
Yiğidi doğuran ana bin yaşa

Davlumbazlar yeğde yeğde vuranda
Carkacılar sağlı sollu dönende
İğri kılıç ak gövdeyi bölende
Yiğidi doğuran ana bin yaşa

Gele beyler cenge harbi çalınsın
Çamlıbel askeri ayrı bölünsün
Gece gündüz darbı meydan kurulsun
Yiğidi doğuran ana bin yaşa

Asıl koç yiğitler pusuda saklı
Belleri kılıçlı eli mızraklı
Hep şahin bakışlı aslan sıfatlı
Yürü kan içenler hep binler yaşa

Köroğlu der bugün burda duralım
Sabah olsun darbı meydan kuralım
Akan kandan dolu şarap uralım
Yürü deli huylum sen binler yaşa

VII

Koşun at çatlasın kuvvet bacakta
Keyif günü değil köşe bucakta
Haydi savaş gerek kelle kucakta
Mevlânın aşkına çalın kılıncı

Yiğit gelsin harbde gönül eğlesin
Doru at kişnesin al at oynasın
Kazanlarda adam kanı kaynasın
Esir etmek yok ha basın kılıncı

Bu yıl koç yiğitler burda kışlasın
Yılan dili eğri hançer işlesin
Kâfir düşman el'amana başlasın
Doldurun deryayı basın kılıncı

Köroğlu ahdetti meydan almaya
Kılınç gibi düşmanına salmaya
Peyman ettim yedi derya dolmaya
Doldurun deryayı basın kılıncı

VIII

Yol verin dumanlı dağlar
Aşmaya Ayvaz geliyor
Çağlasın soğuk pınarlar
İçmeye Ayvaz geliyor

Bu dağlarda biten güller
Kokusu lâl ider dilleri
Dalında cüda bülbüller
Ötüşün Ayvaz geliyor

Bizim yaylanın yiğidi
Gölg'edin Ayvaz geliyor
Yaylanın servi söğüdü
Belinde gümüş dividi

Bizim yaylalar oluklu
Akan suları balıklı
Albalalı mor belikli
Kız gerek Ayvaz geliyor

Bizim yaylanın uşağı
Belinde Aydın kuşağı
Yaylanın türlü çiçeği
Kokuşun Ayvaz geliyor

Köroğlu der ki tayalar
Atlınız hayvan kovalar
Sarptaki yalçın kayalar
Yassılın Ayvaz geliyor

IX

Siyah kâküllerin dökmüş
Kızıl güllere güllere
Elâ gözlerini dikmiş
İnce yollara yollara

Gel Ayvaz'ım dolaşalım
Çamlı bellere bellere

Doldur elinden içeyim
Mest olup serden geçeyim
Seninle bile göçeyim
Uzak illere illere

Gel Ayvaz'ım dolaşalım
Çamlı bellere bellere

Okursun aşkın kitabın
Komadın âşıkın ta'bın
Akıttın çeşminin âbın
Döndü sellere sellere

Gel Ayvaz'ım dolaşalım
Çamlı bellere bellere

Âşıklara vardır meyli
Riyazet çekmişim hayli
Ben Mecnun olam sen Leyli
Düşüp çöllere çöllere

Gel Ayvaz'ım dolaşalım
Çamlı bellere bellere

Köroğlu der budur derdim
Sarardı çehrei zerdim
Şu benim nihani derdim
Düştü dillere dillere

Gel Ayvaz'ım dolaşalım
Çamlı bellere bellere

KUL MEHMET

I

Be yarenler yine evvel bahardır
Bülbül intizarlık kılar durmayıp
Kuşlar ahenk edip çığrışıp öter
Kalbim kasavetim siler durmayıp

Kadir Mevlâm kudretini bildirir
Daim ağlar kullarını güldürür
Menevşeler külâhını kaldırır
Yeşil çemenlerde yeler durmayıp

Her ağaç da sucı olmuş içilmiş
Yeryüzüne abı hayat saçılmış
Gck sümbül kırmızı lâle açılmış
Güller ağzın açmış güler durmayıp

Bizim illerimiz Aydın illeri
Çifte çifte bülbüllüdür dalları
Kul Mehemmed eydür seher yelleri
Yârın siyah zülfün böler durmayıp

II

Bugün koyun tuz taşına gelmedi
Elin kuzusu da kuzu olmadı
Arayıp da kuzusunu bulmadı
Kuzum kuzum der de meler bir koyun

N'olaydı sen koyun olmaya idin
Elin kuzuların görmeye idin
Ölüp de şu yere gömülmeye'ydin
Kuzum kuzum der de meler bir koyun

Kul Mehemmed bunu böyle söyledi
Koyun sana yolum nerden uğradı
Söyledi de yaşın yaşın ağladı
Kuzum kuzum der de meler bir koyun

III

Behey ala gözlü canım
Kul olmağa geldim sana
Gönül tahtında sultanım
Kul olmağa geldim sana

Ne yerdeyiz ne gökteyiz
Dünü günü firkatteyiz
Elim ermez hasretteyiz
Kul olmağa geldim sana

Evlerinin önü yoldur
Kerem kıl âşıkın güldür
Gerek ağlat gerek güldür
Kul olmağa geldim sana

Koynunda turuncu gizli
Tatlı dilli şirin sözlü
Şahin gibi kara gözlü
Kul olmağa geldim sana

Mehemmed eydür kulunum
Başı açık bir delinim
Ta ezelden muhibbinim
Kul olmağa geldim sana

ÖKSÜZ DEDE

I

Sabahtan uğradım ben bir güzele
Gördüm güzelliğin bildirip gider
Yine kul oldum da durdum selâma
Kendin'engelimden sakınıp gider

Ben yâr ile süremedim demleri
Sayamadım ak gerdanda benleri
Düşürmüş dağlarda mor çiğdemleri
Kolların kaldırmış sokunup gider

Sana huri derler hurisin huri
Yüzünde yanıyor Mevlâ'nın nuru
Mahın çevresinde aşk yıldızları
Gerdanında benler şakınıp gider

Gözünde ışıklar sevdanın nuru
Aslı melek nesli kendisi huri
Öksüz derdmendim gelmedi deyu
Dönmüş ensesine bakınıp gider

II

Bâdi saba eser seher vaktinde
Kumrular ötüşür dallar üstüne
Yârı gördüm gitti aklım başımdan
Yeşiller giyinmiş allar üstüne

Deli gönül yöğrük Arap atlıdır
Âşıkın yüreği yedi katlıdır
Nice sevmiyeyim dili tatlıdır
Lebi şeker ezer ballar üstüne

Yalan olmaz âşıkların sözünde
Arzumanım kaldı ala gözünde
Kimi gerdanında kimi yüzünde
Dizilmiş benleri eller üstüne

Öksüz Âşık eder hayalden düşten
Gönül imdat diler yârandan eşten
Hiç eksik değildir ikiden beşten
Engeller har olmuş yollar üstüne

III

Gül budanmış dal dal olmuş
Menevşesi yol yol olmuş
Siyah zülfün tel tel olmuş
Biz şu yerlerden gideli

Gül menevşeye karışmış
Küskün olanlar barışmış
Taze fidanlar yetişmiş
Biz şu yerlerden gideli

Öksüz Âşık der bu sözü
Hakka çevirmiştir yüzü
Öldü zannettiler bizi
Biz şu yerlerden gideli

PİR SULTAN ABDAL

I

Hızır paşa bizi berdar etmeden
Açılın kapılar şaha gidelim
Siyaset günleri gelip yetmeden
Açılın kapılar şaha gidelim

Gönül çıkmak ister şahın köşküne
Can boyanmak ister Ali müşküne
Pirim Ali on ik'imam aşkına
Açılın kapılar şaha gidelim

Her nereye gitsem yolum dumandır
Bizi böyle kılan ahd ü peymandır
Zincir boynum sıktı halım yamandır
Açılın kapılar şaha gidelim

Yaz selleri gibi akar çağlarım
Hançer alıp ciğerlerim dağlarım
Garip kaldım şu arada ağlarım
Açılın kapılar şaha gidelim

Pir Sultan Abdal der mürvetli şahım
Yaram sızlar baş oldu ciğergâhım
Arşa direk direk olmuştur ahım
Açılın kapılar şaha gidelim

II

Güzel âşık çevrimizi
Çekemezsin demedim mi
Bu bir rıza lokmasıdır
Yiyemezsin demedim mi

Yemiyenler kalır naçar
Gözlerinden kanlar saçar
Bu bir demdir gelir geçer
Duyamazsın demedim mi

Bak şu âşıkın haline
Ne gelse söyler diline
Can ü başı Hak yoluna
Koyamazsın demedim mi

Âşıklar harabat olur
Hak yanında hörmet bulur
Mahabbet baldan tatlıdır
Doyamazsın demedim mi

Girelim Ali sırrına
Çıkalım meydan seyrine
Küfrümüz iman yerine
Sayamazsın demedim mi

Pir Sultan Ali şahımız
Hakka ulaşır rahımız
On ik'imam penahımız
Uyamazsm demedim mi

III

Bir bülbülcük konmuş dağlar başına
Sal Allah'ım sal sılama varayım
Şahin yuva yapar kendi başına
Sal Allah'ım sal sılama varayım

Bizim evlerimiz dağdan ötedir
Hısım kavim bize ana atadır
Yâd illerde kalmak kula hatadır
Sal Allah'ım sal sılama varayım

Ekinli tarlalar nasıl basayım
Üzerine birkaç kurban keseyim
Bu iş Hak'tan geldi kime küseyim
Sal Allah'ım sal sılama varayım

Atlarım yemin yedi silindi
İki kardeş karşı karşı salındı
Ciğerciğim delik delik delindi
Sal Allah'ım sal sılama varayım

HAYALÎ

I

Leylâm gelir deyü yollar gözlerim
Gelmedi gözümde kaldı hayali
Gizli sırrım beyan etmem gizlerim
Serimi sevdaya saldı hayali

Yârim biçare olduğumu bilmiş
Çifte benler beyaz gerdana inmiş
Bu gece seyrettim beyazlar giymiş
Salındı karşıma geldi hayali

Yârımın sevdası vardır başımda
Uyansam karşımda yatsam düşümde
Ne canibe gitsem bile peşimde
Benim ile yoldaş oldu hayali

Der Hayalî hıram ederek yürür
Gece gündüz gitmez karşımda durur
Ben seninim deyü teselli verir
Garip gönlüm ele aldı hayali

OZAN

I

Gerçek âşık olanların
Yüreciği yanar olur
Her canipten suriş ile
Şevki odu kenar olur

Esirgen âşık kişiyi
Şefaat imandan durur
Susamışları kandırır
Gözü yaşı damar olur

Bir devletlu yoksul olsa
Uzlu isen gelme ana
Yazıda kaba ağaca
Ulu kuşlar konar olur

Ozan âşıklar sözünü
Söyle âşıklar dinlesin
Er var içinde od yanar
Er var ana cu nâr olur

XVII. - XVIII. YÜZYILLAR

Âşık, Âşık Hasan, Kul Mustafa, Kuloğlu, Kâtibi, Gedayî, Âşık Halil, Karacaoğlan, Gevherî, Âşık Ömer, Kul Himmet, Hâkî, Hasan Dede, Âşık Sefer, Kerem Dede.

ÂŞIK

I

Yüce dağlar duman olmaz
Çeşmim yaşı revan olmaz
Değme kişiye kul olmaz
Ben gönlümü bilmez miyim

Engine saldım özümü
Hakka döndürdüm yüzümü
Çekmezem nâdan sözünü
Ben gönlümü bilmez miyim

Arslan gibi çalar çarpar
Kaplan gibi yola bakar
Gökte buluttan nem kapar
Ben gönlümü bilmez miyim

Der ki Âşık yâri söyler
Yaktı derunumu közler
Beş padişahlık yer özler
Ben gönlümü bilmez miyim

II

Ulu ulu kervan geçmiş
Yollar gibi inilerim
Karlı karlı dağlar aşan
Seller gibi inilerim

Yücesinden er haykırmaz
Sığın geyiği böğürmez
Kuş uçmaz kulun yüğürmez
Dağlar gibi inilerim

Canım karılığa düşmüş
Kaynadı ciğerim taşmış
Hocasından ayrı düşmüş
Kullar gibi inilerim

Hayalin benden dolundu
Ah ile bağrım delindi
İçinden beyi alındı
İller gibi inilerim

Yapıdan düşmüş bozulmuş
Top tüfek vurmuş ezilmiş
Kil'selerde haç yazılmış
Taşlar gibi inilerim

Miskin Âşık bilmez n'ider
Evliya gayretin güder
Subha değin tesbih eder
Diller gibi inilerim

III

Dünyayı gezdim dolaştım
Ayrılık gibi derd olmaz
Tatlı canımdan usandım
Ayrılık gibi derd olmaz

Kaçan döndüm yâre baktım
Gözümden kanlı yaş döktüm
Gezdim her belâyı çektim
Ayrılık gibi derd olmaz

Hilâl kaşı keman değil
Zülfü ahır-zaman değil
Be yârenler yalan değil
Ayrılık gibi derd olmaz

Kullar başına gelmesin
Kimse gözyaşın silmesin
Hak düşmanıma vermesin
Ayrılık gibi derd olmaz

Bana inanmayan varsın
Âşık'ın yüreğin yarsın
Neler çektiğimi görsün
Ayrılık gibi derd olmaz

ÂŞIK HASAN

I

Bilmem sarhoş mudur uykudan kalkmış
Taramış zülfünü gerdana atmış
Beyaz ellerine al kına yakmış
Dedim öpüşelim dedi ki yok yok

Dedim selvi nedir dedi boyumdur
Dedim bu güzellik dedi soyumrur
Dedim bu cilveler dedi huyumdur
Dedim kucaklaşalım dedi ki yok yok

Dedim ölüm yok mu dedi aynımda
Dedim öz vebalım dedi boynumda
Dedim turunçlarım dedi koynumda
Dedim koklaşalım dedi ki yok yok

Dedim yanakların dedi gülümdür
Dedim kâküllerin dedi sünbülümdür
Dedim Garip Hasan dedi kulumdur
Dedim sarmaşalım dedi ki yok yok

II

Gelinin alnına elif yazılmış
Elifin altına benler kazılmış
Azrail gelince başı bozulmuş
Kız iken sevdiğim sen değil misin

Gelinin yüzünde ipek duvaklar
Hani adadığın bunca adaklar
Sultanî kireze benzer dudaklar
Kız iken sevdiğim sen değil misin

Evinin önünde yürüdüm yoldan
Doğrulup bakmadım ar ettim elden
Yanaklar farksız katmerli gülden
Kız iken sevdiğim sen değil misin

Âşık Hasan şu bahçenin düzüne
Halka halka sürme çekmiş gözüne
Gelin oldum diye bakmaz yüzüme
Kız iken sevdiğim sen değil misin

III

Ne çeker kulların serhad ilinden
Bilinmez Hünkârım görülmeyince
Bunca memleketin kâfir elinde
Kaldı inanmadın ayrılmayınca

Kimi şehit oldu kimi giriftar
Kâfirin elinden inler zâr ü zâr
Estergon'la Budin Eğre'yle Uyvar
Ele geçmez Şahım yorulmayınca

Gaziler başına takıp çelengi
Kırardı Nemçeyi Macar Firengi
Neylesin kulların edemez cengi
Hal ü hatırları sorulmayınca

Hasan der göklere çıkmıştır âhım
Hüdam bağışlasın çoktur günahım
Temeşvar kal'asın bil Padişahım
Vermeyiz kâfire kırılmayınca

KUL MUSTAFA

I

Seni terk eylesem kaşları keman
Vefası olmayan yârdan nem kaldı
Cefalım yok mudur göğsünde iman
Divane eyledin arda nem kaldı

Ayrılasın bencileyin eşinden
Bir dem sevda gitmez olsun başından
Bu ayrılık kıldı beni işimden
Arayıp gezerim kârda nem kaldı

Akar gözyaşlarım bir dem silinmez
Kapunda kul oldum adım bilinmez
Ko serim sağ olsun yâr mı bulunmaz
Kadrimi bilmeyen yârda nem kaldı

Kul Mustafa der ki severim candan
Gözlerim doludur kan ile nemdem
Sevdiceğim farığ olduysa benden
Çıkayım gideyim şunda nem kaldı

II

Yücesi dumanlı boralı dağlar
İncitmen sunamı yol verin gitsin
Eyyamı şitada bahar erişsin
Eline bir deste gül verin gitsin

Uğratman sunamı kışa borana
Kader kısmet durulmadı çare ne
Eşinden ayrılıp giden ceylâna
Düzelin a dağlar yol verin gitsin

Mustafa'm der cemaline doyulmaz
Seni görmeyince takatım gelmez
Dostum gurbet elde yolun bulunmaz
Bir takım kılavuz kul verin gitsin

III

Şu karşıkı karlı dağlar
Başı dumanlı dumanlı
İkilikte yâr sevenin
Gönlü gümanlı gümanlı

Gül dererler deste deste
Armağan sunarlar dosta
Gülü bağbandan iste
Bahçe demanlı demanlı

Ben seni severim çoktan
Kaşlar yaydan kirpik oktan
Bir bezirgân gelir şarktan
Aslı Yemenli Yemenli

İşte geldi bahar yazlar
Ötüşür turnalar kazlar
Hatıra değmen şahbazlar
Sizler amanlı amanlı

Kul Mustafa'm der Erenler
Erenlere sır verenler
Hizmetin tekmil görenler
Ölür imanlı imanlı

KULOĞLU

I

İşit avazımı ben de var idim
Uçup gitme bunda konadur bülbül
Senin hub nefesin kalbim evinde
Vücudum şehrini donatır bülbül

Konarsan güle kon dikene konma
Eski düşmanların dost olur sanma
Açıp göğsünü hâre dayanma
Rakiplerin kastı canadır bülbül

Sultan oldur rahmet ide kuluna
Tabib oldur derde derman buluna
Bönlük edip konma gülün dalına
Hârı var pençeni kanatır bülbül

Kuloğlu dembedem doludur içer
Kişi sevdiğine dibalar biçer
Bu dünya fanidir tez gelip geçer
Bu bahçenin sonu fenadır bülbül

II

Evvelki yârımdan vaz geldim ise
Şimdiki sevdiğim ondan ziyade
Bilmem huri midir gökten mi inmiş
Bir melek görmedim bundan ziyade

Deldin ciğerimi ne salınırsın
Gevher pas mı tutar ne silinirsin
Baktıkça gözüme al görünürsün
Güzelliğin bugün dünden ziyade

Daim hizmetinde ben kulun geda
Cevr'eyleyip yakma gel beni oda
Serimi koymuşum yoluna feda
Sana kurban benim candan ziyade

Kuloğlu eydür ki muhabbet haktır
Halis muhabbetin ziyanı yoktur
Sineme vurduğun ne yaman oktur
Daha n'ideceksin bundan ziyade

KÂTİBÎ

I

Salınarak yürü ceylân kuzusu
Kaçma maral kaçma avcı değilim
Seni sevmek imiş başım yazısı
Kaçma maral kaçma avcı değilim

Mecnun gibi yaslanacak dağım yok
Bülbül gibi şakıyacak bağım yok
Tuzağım yok kurulacak ağım yok
Kaçma maral kaçma avcı değilim

Yadlara sevdiğim sinen açarsın
Ağyarın elinden bade içersin
Ahu gözlüm benden neden kaçarsın
Kaçma maral kaçma avcı değilim

Kâtibi kulunum yazı yazarım
Altın kalem ile tarih kazarım
Kâkülün teline inci dizerim
Kaçma maral kaçma avcı değilim

II

Bir dem kararın yok dağlar başında
Nice bir mecnuna dönersin gönül
Cümle halkı âlem kendi işinde
Sen aşkın nârına yanarsın gönül

Gevherini her sarrafa satamaz
Gece gündüz gamda yanıp yatamaz
Belli bir mekânda karar tutamaz
Her dem daldan dala konarsın gönül

Bülbüle işaret olsa gülünden
Ne güzel maniler söyler dilinden
Hercai bivefa yârin elinden
Zehri nuş eyleyp kanarsın gönül

Kâtibî bilmedim çeşmi siyahı
Kendine zâr etme zâr ile âhı
Yükseklere çıkıp gâhı begâhı
Gâh olup alçağa inersin gönül

III

Sevdiğim vuslata ireyim deyü
Ciğerim kan ile dolagelmiştir
Gözlerim lûtfunu göreyim deyü
Ağlayı ağlayı yola gelmiştir

Doğan aylar gibi doğup dolunma
Beni koyup yadlar ile salınma
Civan seni sevdiğime alınma
Severler güzeli olagelmiştir

Hatırını yıkma gel bu gedanın
Bir edna kuludur bari Hudanın
Nice sencileyin konca fidanın
Açılmış gülleri solagelmiştir

Gayetle nazlısın biz de biliriz
İltifat edersin deyü geliriz
Kabul etmez isen bir yâr buluruz
Mecnun Leylâsını bulagelmiştir

Kâtibî der sitem vardır bu sözde
Derdimiz ne beşte durur ne yüzde
Dilberin uğruna ölelim biz de
Dost için âşıklar ölegelmiştir

IV

Elâ gözlü dilberlerin lezzeti
Şeker midir şerbet midir bal mıdır
Ne dökülmüş ak gerdanın üstüne
Kâkül müdür zülüf müdür tel midir

Kudretten enine hulle biçilmiş
Al yanak üstüne benler saçılmış
Hüsnünün bağında güller açılmış
Lâle midir sümbül müdür gül müdür

Alçakları koyup yükseğe uçmak
Böyle gerdan kırıp göğüsler açmak
Yadlara meyleyip yarenden kaçmak
Âdet midir kanun mudur yol mudur

Kâtibî ah edip bağrını ezer
Ağyarlar yavrunun ardınca gezer
Efkârlanır gönül yollarda eser
Dağ mıdır bağ mıdır yoksa çöl müdür

V

Evvel baharda açılır
Konca konca gülün dağlar
Can ile serden geçilir
İçildikçe mülün dağlar

Gözüm yıldızlara bakar
Önümüze duman çöker
Cuş edip de bendi yıkar
Bozbulanık selin dağlar

Yaradan Hak etmiş nazar
Gönül aşk deryasın gezer
Koç yiğitler kervan bozar
Kerbelâdır yolun dağlar

Koncadır güllerin solmaz
Yârından ayrılan gülmez
Kâtibi der tabir olmaz
Açılmış sümbülün dağlar

GEDAYÎ

I

Deli gönül melûl olma
Giden maral gelir bir gün
Kendine gel helâk bulma
Ko yıl tamam olur bir gün

Sinem oldu hezar pare
Bulunmaz derdime çare
Name yaz gönder ol yâre
Merhamete gelir bir gün

Bu sözlerin mânası ne
Âferin merdanesine
Derdimendin hanesine
Teferrüce gelir bir gün

Rakibin gönlü gümanda
Sevdam var kaşı kemanda
Geda'ya yakın zamanda
Meram içre gelir bir gün

ÂŞIK HALİL

I

Can bülbülüm cüda düştün gülümden
Zârımdan bezmedik dağlar mı kaldı
Âhu gözlü yârım senin elinden
Şikâyet etmedik beyler mi kaldı

Nuş edip elinden zehir yutarsam
Günden güne kendim helâk edersem
Arep midir başım alıp gidersem
Biraz da ardımca ağlar mı kaldı

Dağları delmekti Ferhad'ın demi
Şirin'i gördükçe artardı gamı
Ben Mecnun'um aldırdım da Leylâ'mı
Nice aşmadığım dağlar mı kaldı

Halil der bülbülüm ayrı gülümden
Gece gündüz virdim gitmez dilimden
Aldırdım gül yüzlü yârı elimden
Divane gönlümü anlar mı kaldı

KARACAOĞLAN

I

Sunayı da deli gönül sunayı
Ben yoluna terk ederim sılayı
Armağan gönderdim telli turnayı
İner gider bir gözleri sürmeli

Ateş yanmayınca tütün mü tüter
Ak göğsün üstünde çimen mi biter
Vakti gelmeyince bülbül mü öter
Öter gider bir gözleri sürmeli

Sabahtan uğradım onun yurduna
Dayanılmaz firkatina derdine
Yıkılası karlı dağlar ardına
Aşar gider bir gözleri sürmeli

Karac'oğlan kapınızda kul gibi
Gönül küsüverse ince kıl gibi
Seherde açılan konca gül gibi
Kokar gider bir gözleri sürmeli

II

Ala gözlü benli dilber
Usul söyle söz ederler
Gönül suyun akıtırlar
Gözlerimi buz ederler

Turnalar katarla yürür
Yaylâyı ummanı bürür
Cümle dalımı soldurur
İlkyazımı güz ederler

Güzel gerek öğülmeğe
Düven gerek döğülmeğe
Yiğit gerek övülmeğe
Şu dağları düz ederler

Karac'oğlan der sınandım
İçtim meyi aşka kandım
Her güzeli yârdır sandım
Bir yaramı yüz ederler

III

İzin ver hey ağam ben de gideyim
Ah çekip de arkam sıra ağlar var
Bakarım bakarım sılam görünmez
Aramızda yıkılası dağlar var

Coşkun sular gibi akıp durulma
Kuru gazel gibi esip savrulma
Nerde güzel görsen ona çevrilme
Bizim ilde cana kıyar beyler var

Karşıdan karşıya yanar bir ışık
Bunu söyliyenin dilleri âşık
Bir buğday benizli zülfü dolaşık
Girme diye beni yolda eğler var

Karacaoğlan der ki kendim öğeyim
Taşlar alıp kara bağrım döğeyim
Güzel sevme derler nasıl sevmeyim
Kaşlar arasında çifte benler var

IV

Dağlar geçit verin konup göçeyim
Bir daha bu illere gelmeyesiye
Bağrıma hançerin salan elleri
Bir daha dönüp de görmeyesiye

Eller göçün etti bense göçmedim
Yâr elinden dolu bade içmedim
Kız bana gücenmiş kusur işledim
Hesabın us yetip vermeyesiye

Kavlim doğru benim demedim yalan
Garip candan geri nem var ki kalan
Bir avuç topraktır gözüme dolan
Murada yeltenip ermeyesiye

Dönem dolaşam ben gurbet illeri
Saçıma doladım ben ak telleri
Dostun bahçesinde açan gülleri
Bir sabah yâr gelip dermeyesiye

Karac'oğlan eder sen de ben gibi
İkimiz de bir tepede gün gibi
Yâr eline kına yakmış kan gibi
Boyasın yâreme sürmeyesiye

V

Nedendir de kömür gözlüm nedendir
Şu geceki benim uyumadığım
Çetin derler ayrılığın derdini
Ayrılık derdine doyamadığım

Dostun bahçesine yad iller dolmuş
Gülünü toplarken fidanın kırmış
Şurada bir kötünün koynuna girmiş
Şu benim sevmeğe kıyamadığım

Kömür gözlüm seni sevdim sakındım
İndim has bahçesine güller sokundum
Bilmiyorum nereler'ne dokundum
Bir belli haberin alamadığım

Karac'oğlan der ki yandım da öldüm
Her bir deliliği kendimde buldum
Dolanıp da kavil yerine geldim
Kavil yerlerinde bulamadığım

VI

Çıkıp yucasına seyran eyledim
Gördüm ak kuğulu göller perişan
Bir firkat geldi de durdum ağladım
Öpüp kokladığım güller perişan

Hayal hayal oldu karşımda dağlar
Eşinden ayrılan ah çeker ağlar
Dökülmüş yapraklar bozulmuş bağlar
Bülbülün konduğu dallar perişan

Yıkılmış dilberin mâmur illeri
Susmuş bülbüllerin her dem dilleri
Dağılmış sümbülü solmuş gülleri
Yüzüne dökülmüş teller perişan

Karac'oğlan der toy avlamadım
Arap ata binip boylatamadım
Küstürdüm dilberi huylatamadım
Dilberi küstüren diller perişan

VII

Eğer benim ilen gitmek dilersen
Eğlen güzel yaz olsun da gidelim
Bizim iller kıraçlıdır aşılmaz
Yollar çamur kurusun da gidelim

Aşamazsın Karaman'ın ilini
Köprüsü yok geçemezsin selini
Gerdan yaylâsının Perçem belini
Lâle sümbül bürüsün de gidelim

Sökülsün dağların buzu sökülsün
Öne insin çöl ovaya dökülsün
Erzurum dağının karı çekilsin
Ak koyunlar yürüsün de gidelim

Karac'oğlan der ki buna ne fayda
Hiç rağbet kalmadı yoksula bayda
Bu ayda olmazsa gelecek ayda
On bir ayın birisinde gidelim

VIII

İncecikten bir kar yağar
Tozar Elif Elif diye
Deli gönül hayran olmuş
Gezer Elif Elif diye

Elif'in uğru nakışlı
Yavru balaban bakışlı
Yaylâ çiçeği kokuşlu
Kokar Elif Elif diye

Elif kaşlarını çatar
Gamzesi sineme batar
Ak elleri kalem tutar
Yazar Elif Elif diye

Evlerinin önü çardak
Elif'in elinde bardak
Sanki yeşil başlı ördek
Yüzer Elif Elif diye

Karac'oğlan eğmelerin
Gönül sevmez değmelerin
İliklemiş düğmelerin
Çözer Elif Elif diye

IX

Bülbül ne yatarsın bahar erişti
Ulu sular göl olduğu zamandır
Kat kat oldu gül yaprağı katıştı
Gene bülbül kul olduğu zamandır

Gene bahar oldu açıldı güller
Figana başladı dalda bülbüller
Başka bir hal olup açtı sümbüller
Âşıkların del'olduğu zamandır

Gene bülbül bilir güliin halinden
Yeter deli oldum yârin elinden
Aşıp aşıp gelir yayla belinden
Yârdan bize gel olduğu zamandır

Genel geldi türlü baharlar bağlar
Bülbül figan edip kamuyu dağlar
Türlü çiçeklerle bezenmiş dağlar
Ulu dağlar yol olduğu zamandır

Karac'oğlan der geçti çağlarım
Meyva vermez oldu gönül bağlarım
Aklıma geldikçe durmaz ağlarım
Gözüm yaşı sel olduğu zamandır

X

Bir yavru götürdü beni bahçeye
Gördüm o bahçenin yolları sarhoş
Yağmurlar yağar da ürüzgâr eser
Eğilmiş selvinin dalları sarhoş

Gül yârım oturmuş zerli postuna
Hiç bakmıyoı yârenine dostuna
Yaz gelende çayır çimen üstüne
Nasıl koparmayım gülleri sarhoş

Yavrum çıkmış yucasına yuvalar
İnmiş düz ovaya şahan kovalar
Değmeyin sunama beyler ağalar
Humar humar bakar gözleri sarhoş

Yavrumun gittiği Bulgar dağıdır
Beni işittikçe zülfün dağıdır
Öpülecek kuculacak çağıdır
Yâr bade doldurur elleri sarhoş

Karac'oğlan erdik bahara yaza
Öyle bir yavrum var tazeden taze
Bir elinde bade bir elde meze
Yâr bade doldurur elleri sarhoş

XI

Yeter olsun yeter olsun
Çok ağlattın yeter olsun
Turralanmış strma saçın
Çözen benden beter olsun

Karadır kaşların kara
Kirpiklerin açtı yara
Beni işimden avara
Eden benden beter olsun

Yavru geçersen elime
Çekerim seni yemine
Benim şimdiki halime
Gülen benden beter olsun

Karac'oğlan genç yaşıma
Cihan oldu dar başıma
Bu ayrılık ataşına
Yakan benden beter olsun

XII

Ala gözlerini sevdiğim dilber
Ben güzel görmedim senden ziyade
Bilmem huri misin göklerden iner
Bugün güzelliğin dünden ziyade

Merhametin çoktur benden farıma
Beni gurüp gül yüzünü bürüme
Çıkıp eller ile gezip yürüme
Seni seven yoktur benden ziyade

Doğan aylar gibi doğar görünür
Kırmızılar giyip çıkar salınır
Ah ettikçe kara bağrım delinir
Sayılmaz benlerin binden ziyade

Karac'oğlan der ki bu sözüm haktır
Âlemi seyrettim akranın yoktur
Sineme vurduğun bir kanlı oktur
Daha cevrin var mı bundan ziyade

XIII

Seher yelinin estiği
Esip bağrımı kestiği
Ala gözlümün bastığı
Yollar ben olsam ben olsam

Dolan deli gönül dolan
Akar sular gibi bulan
O yârın yüzünde olan
Benler ben olsam ben olsam

Karac'oğlan sözün ekler
Yâra geçmedi dilekler
Bilezikli kar bilekler
Kollar ben olsam ben olsam

XIV

Ayağına giymiş altından nalın
Gel dudu dillim gel karşımda salın
Mevlâ'dan istedim bir taze gelin
İkbal geri döndü kızı rasgeldi

Yârimin giydiği atlasın hası
Silindi gönlümün kalmadı pası
Koynunda beslemiş Görün elması
Memesin emerken ağz'ırasgeldi

Karac'oğlan der ki hazer eyledim
Dostun bahçesine nazar eyledim
Seksen şeftalıya pazar eyledim
Sayısın yitirdim yüz ırasgeldi

GEVHERÎ

I

Bahar oldu yine güller açıldı
Bülbül feryadeder ağlar ne güzel
Yârın dudağından dürler saçıldı
Safalar sürmeye bağlar ne güzel

Bülbülün feryadı her dem har ile
Âşıkların işi âhü zar ile
Ayrı düştüm şu gurbette yâr ile
Hayali gönlümü dağlar ne güzel

Gece demem gündüz demem ağlarım
Derdime derd ile merhem bağlarım
Vefasın tutmazsa deyi ağlarım
Akar gözüm yaşı çağlar ne güzel

Gevherî der benim cânü cânanım
Yoluna fedadır baş ile canım
Gel çıkıp gidelim benim sultanım
Lâleli sümbüllü dağlar ne güzel

II

Ala gözlerini sevdiğim dilber
Her gülün sözüne bülbül uyar mı
Ben bir divaneyim bir şey bilmem ya
Güzel olmıyanı gönül sever mi

Belendim toprağa yasladım taşı
N'eyleyim silinmez gözümün yaşı
Seni cânü dilden sevmiyen kişi
Geçer de karşında boyun eğer mi

Irak yoldan arzulayıp geldiğim
Ferhat gibi karlı dağlar deldiğim
Ala gözlerine kurban olduğum
Tatlı dillerine adam doyar mı

İnansınlar Gevherî'nin özüne
Beli deyip uydu yârın sözüne
Nokta benler konmuş ol mah yüzüne
Göz katlansa bile gönül kanar mı

III

Kara gözlü yârım ben gider oldum
Sakınıp zülfünü yoldurmayı gör
Ağlama sevdiğim yine gelirim
Hasretle aklını aldırmayı gör

Sen benim açılmış gonca gülümsün
Sağ kalır gelirsem yine benimsin
Gündüz hayalımda gece düşümsün
Gülüne yad bülbül kondurmayı gör

Kara gözlü yârım bana yanıp da
Geleni geçeni beni sanıp da
Ağlayı ağlayı kahırlanıp da
Gül benzini sakın soldurmayı gör

Gevherî de der ki sakın açılma
Yanılıp da dilden bir söz kaçırma
Ellerin yanında göğsün geçirme
Düşmanı kendine güldürmeyi gör

IV

Bülbül ne yatarsın yaz bahar oldu
Çağrışıp ötmenin zamanı geldi
Söğütler yeşerdi çiçekler doldu
Cana can katmanın zamanı geldi

Benim yârım yanakların allıdır
Ak ellerin deste deste güllüdür
Dertli olan bakışından bellidir
Her derdi atmanın zamanı geldi

Firkatla ağlayıp şevkle gülünce
Gözümden dökülen yaşı silince
Bir dilberin elin ele alınca
Yaylaya çıkmanın zamanı geldi

Âşık Gevherî de gider dostuna
Gidi rakiplerin bize kasdı ne
Evvel bahar çayır çemen üstüne
Sarılıp yatmanın zamanı geldi

V

Sözün bilmez bazı nâdan elinden
Erkân ağlar usul ağlar yol ağlar
Bülbülün feryadı gonca gülünden
Gülşen ağlar bülbül ağlar gül ağlar

Her kaçan cûş edip çağlasa seller
Açılır lâleler sümbüller güller
Davlumbazlar çalınır çalkanır göller
Şahin ağlar turna ağlar tel ağlar

İyi ile konuş olasın iyi
Öter kuşlar gibi sinemin neyi
Bu çarkın elinden el'aman deyi
Geda ağlar sultan ağlar kul ağlar

Gevherî der dertli gönlümüz hasta
Sözünü beğendir ellere dosta
Kimi abdal olup girmiştir posta
Hırka ağlar hem post ağlar çul ağlar

ÂŞIK ÖMER

I

Be gaziler aşka düşeldenberi
Câmı mihnet bana yâr oldu gitti
Gam deryası serden aşaldanberi
Tutuştu vücudum nar oldu gitti

Kervanlar işlemez illerde kaldım
Garip Mecnun gibi çöllerde kaldım
Ne acap şiddetli yollarda kaldım
Dört yanım işlemez kar oldu gitti

Hastadır vücudum zinde değildir
Yaram yüreğimde tende değildir
Aklü fikrim dersen bende değildir
Yârım ağyar ile yâr oldu gitti

Ey Ömer arttırdım âhü feryadı
Ayyuka çıkardım nâle vü dadı
Melâmet dumanı serim kapladı
Bu dünya başıma dar oldu gitti

II

Gel dilberim kan eyleme
Seni kandan sakınırım
Doğan aydan esen yelden
Seni günden sakınırım

Tabibim hışm ile bakma
Ben kulun odlara yakma
Yanağına güller takma
Seni gülden sakınırım

Halden bilir koldaşım var
Yolda gider yoldaşım var
Üç yaşında kardaşım var
Seni ondan sakınırım

Ömer'im der ben de geldim
Tazelendi eski derdim
Sen bir kuzu ben bir kurdum
Seni benden sakınırım

III

Dedim dilber yanakların kızarmış
Dedi çiçek taktım gül yarasıdır
Dedim tane tane olmuş benlerin
Dedi zülfün değdi tel yarasıdır

Dedim dilber sana yazıldı kanım
Dedi niçin dersin benim sultanım
Dedim kimler sarmış ince miyanın
Dedi kendin sardın kol yarasıdır

Dedim bu Ömer'in aklını aldın
Dedi sevdiğine pişman mı oldun
Dedim dilber niçin sararıp soldun
Dedi hep çektiğim dil yarasıdır

IV

Göğsün açıp bana karşı
Çıkma beni öldürürsün
Gözlerini süze süze
Bakma beni öldürürsün

Öldürüp kanıma girme
Gayrılara gönül verme
Elâ göze siyah sürme
Çekme beni öldürürsün

Diş değil dişin dürdane
Gelmemiş mislin cihana
Siyah zülfün ak gerdana
Dökme beni öldürürsün

Der ki Ömer yâra giden
Sevip de sonra terk eden
Göründü ol gümüş beden
Açma beni öldürürsün

KUL HİMMET

I

Seyyah oldum şu âlemi gezerim
Bir dost bulamadım gün akşam oldu
Kendi efkârımca okur yazarım
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

İki elim gitmez oldu yüzümden
Ah ettikçe yaşlar gelir gözümden
Kusurumu gördüm kendi özümden
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Bozuk şu dünyanın temeli bozuk
Tükendi daneler kalmadı azık
Yazıktır şu geçen ömüre yazık
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

Kul Himmet üstadım ummana dalam
Gidenler gelmedi bir haber alam
Abdal oldum şal giyindim bir zaman
Bir dost bulamadım gün akşam oldu

HÂKİ

I

Bülbül ne durursun kılagör figan
Vakti şita erer gül gelir geçer
Daima ağlatmaz kulunu Yezdan
Akar gözlerinden sel gelir geçer

Küşade olmadı bahtı siyahım
Yerleri gökleri tutmada âhım
Adalet tahtında oturur Şahım
Yer öper önünden kul gelir geçer

Sakın ol aldanma zevki cihane
Aksine devreyler böyle zamane
Aşkın zevrakını ilet limana
Eyyam baki kalmaz yel gelir geçer

Hâki der meylim var o bi vefada
Halime rahm etmez cevrü sefada
Ruzü şeb yadlarla zevkü sefada
Ben yüzünü görmem yıl gelir geçer

HASAN DEDE

I

Eşref oğlu al haberi
Bahçe biziz gül bizdedir
Biz bir Mevlânın kuluyuz
Yetmiş iki dil bizdedir

Erlik midir eri yormak
Irak yoldan haber sormak
Cennetteki ol dört ırmak
Coşkun akan sel bizdedir

Âdem vardır cismi semiz
Abdest alır olmaz temiz
Hakka dahl eylemek nemiz
Bilcümle vebal bizdedir

Arı vardır uçup geçer
Teni tenden saçıp gezer
Canan bizden kaçıp gezer
Arı biziz bal bizdedir

Biz erenler gerçeğiyiz
Has bahçenin çiçeğiyiz
Hacı Bektaş köçeğiyiz
Edeb erkân yol bizdedir

Kuldur Hasan Dedem kuldur
Mânayı söyliyen dildir
Elif Hakka doğru yoldur
Cim ararsan dal bizdedir

II

Dağda kulak verdim ben bir figana
Göreyim ne söyler şu Leyli Leyli
Sen gel dedin ben de geldim şu yana
Çekerim karşımda hu Leyli Leyli

Muhabbet zincirin eyledin çengel
Yolunu bağlıyor bir nice engel
Ben burda ölürsem üstüme sen gel
Gözümün yaşiyle yu Leyli Leyli

Belş çakmağını üstüme çaktın
Muhabbet ateşin başımda yaktın
Ne onmaz derdlere atıp bıraktın
Yandım sen yetiştir su Leyli Leyli

Gurbetlere düştü mecnun gülâmın
Bari sen gelmezsen gönder selâmın
Başımızda sevda dilde kelâmın
Ezberimizdedir bu Leyli Leyli

ÂŞIK SEFER

I

Bâdı saba eser seher vaktında
Kumrular dökülür dallar üstüne
Yâri gördüm gitti aklım başımdan
Yeşiller giyinmiş allar üstüne

Deli gönül yöğrük Arap atlıdır
Âşıka meyleder hakikatlıdır
Nice sevmiyeyim dili tatlıdır
Lebi şeker ezer diller üstüne

Yalan olmaz âşıkların sözünde
İntizarım kaldı yârın gözünde
Kimi gerdanında kimi yüzünde
Nokta benler düşmüş eller üstüne

Aşka beli derim dönmem yârımdan
Cümle âlem âciz kaldı zârımdan
Geçtim şu cihanda cümle varımdan
Tek yârı alaydım kollar üstüne

Âşık Sefer eder hayalden düşten
Gönül imdat diler yârenden eşten
Hiç eksik değildir ikiden üçten
Engeller kâr olmuş yollar üstüne

I

Vadesi yetince susam sümbülün
Safasın sürdükçe dal gelsin gitsin
Sürelim dünyanın zevkü safasın
Gel dola boynuma kol gelsin gitsin

Susam nedir sümbül nedir gül nedir
Mah yüzünde dane dane hal nedir
Şeker nedir şerbet nedir bal nedir
Ver ağzım içinde dil gelsin gitsin

O benimdir o gül endam benimdir
Ağzında okunan kelâm benimdir
Yârım seyre çıkmış âlem benimdir
Giyinsin yeşili al gelsin gitsin

Şah gekli fethetti Kerem'in kânı
Gerçek aşık isen mâşukun tanı
Yârin kapısına defneylen beni
Uğrasın üstüme yol gelsin gitsin

II

Kara gözlüm hasretinden derdinden
Sarardı gül benzim hâr oldu bugün
Benim derdim gayrılara benzemez
Bana bir acayip hal oldu bugün

Sarıdır saçların altından telden
Çekilmez ayrılık ne gelir elden
Bülbül cüda düşmüş kırmızı gülden
Gülüm de bülbülüm zar oldu bugün

Bize verilmedi şu yerde durmak
Aktı gözüm yaşı sel oldu ırmak
Ne müşküldür nazlı yârdan ayrılmak
Gecem de gündüzüm zar oldu bugün

Kerem der yiğidim yavrum eğleyem
Yüreğimde derdim yeğin söyleyem
Han Aslı'm da gurbet ilde n'eyleyem
Bilmediğim dağlar yol oldu bugün

III

Melemez dağından indi sürüsü
Kaç kuzulu ceran yad avcı geldi
Sürüsünden ayrı düşmüş birisi
Kaç kuzulu ceran yad avcı geldi

Zalim avcı düşmüş gelir izine
Al kanları akıtılmış dizine
Murat sinekleri konmuş gözüne
Kaç kuzulu ceran yad avcı geldi

Vura vura indirdiler yazıya
Dut ettiler al çuhalı tazıya
Gayret başa düştü bakma kuzuya
Kaç kuzulu ceran yad avcı geldi

Böyle m'olur avcıların töresi
Koltuğundan girmiş işler yarası
Hekime göstersen yoktur çaresi
Kaç kuzulu ceran yad avcı geldi

Süre süre indirdiler dağından
Ayırdılar mor sümbüllü bağından
Kerem eder geçticeğim çölünden
Kaç kuzulu ceran yad avcı geldi

IV

Hey ağalar nice olur
Hali yârdan ayrılanın
Varır bir engine düşer
Yolu yârdan ayrılanın

Karanfiller tutmaz imiş
Gül dikensiz bitmez imiş
İşe güce yetmez imiş
Eli yârdan ayrılanın

Kerem Dede gelir derler
Gelir bunda kalır derler
Söylemeden olur derler
Dili yârdan ayrılanın

V

Sana geldim Zengi dağı
Şu dumanın az olmaz mı
Ne solun belli ne sağın
Evvel bahar yaz olmaz mı

Yücesin sen dağım yüce
Senden geçen yol iz ince
Yaz bahara erişince
Yatağında gül olmaz mı

Kocasın da dağım koca
Ağlayıp gözler dolunca
Şaşırıp yolda kalınca
Bir yanımda yol almaz mı

Bir yaylâda var sen yaylâ
Menekşe sümbülü boyla
Gel Kerem doğruyu söyle
Güzel seven del'olmaz mı

VI

Aşa idim karlı dağın ardına
Aslım gitmiş eller konmuş yurduna
Ben de düştüm bu yavrunun oduna
Han Aslım aklıma düştü ağlarım

Dağlar siz de agâh olun işime
Aduv engel agu kattı aşıma
Genç yaşımda gör ne geldi başıma
Han Aslım aklıma düştü ağlarım

Yüce dağlar gariplere yurd olur
Ak sürüden kuzu alan kurt olur
Bu ayrılık bize yaman dert olur
Han Aslım aklıma düştü ağlarım

Yüce dağ başında otlar ışılar
Maral avcısını görür muşular
Hor görmen Kerem'i yaban kişiler
Han Aslım aklıma düştü ağlarım

VII

Medet medet Aslı senin elinden
Öldürmeden gayrı dar bize n'eyler
Ezelden geçmişiz can ile serden
Şimdi namus ile âr bize n'eyler

Pervaneveş yana yana söylerim
İner aşkın deryasını boylarım
Gece gündüz şahmaranla oynarım
Şahından ne çıkar mar bize n'eyler

Şahinbaz getirir beyler kolunda
Kulları seğirdir sağ ve solunda
Hakkı çağırırım Hakkın yolunda
Kemendim boynumda dâr bize n'eyler

Hicrana düşmüşüm gamla taşmışım
Ne belâdan usanmış ne de kanmışım
Ben Kerem'im aşk oduna yanmışım
Cehenneme girsem nar bize n'eyler

VIII

Dur servi dur haber sorayım
Servi dalı senin meralin hani
Dile gel dile gel dile gel hele
Servi dalı senin meralin hani

Duman duman olmuş karşıki dağlar
Derdlinin halinden ne bilir sağlar
Döşek melûl mahzun yastık kan ağlar
Servi dalı senin meralin hani

Doğru söylemezsen dilin tutulsun
Dilerim Mevlâdan belin bükülsün
Çürüsün toprağın dalın dökülsün
Servi dalı senin meralin hani

Âşık Kerem eder yanıp tüterim
Kavuşursam bülbül olur öterim
Kavuşamazsam diken olur biterim
Servi dalı senin meralin hani

XIX. - XX. YÜZYILLAR

Emrah, Dertli, Zihnî, Seyranî, Tokatlı Nuri, Âşık Hüseyin, Dadaloğlu, Deli Boran, Kusurî, İrfanî, Ruhsatî, Zülâlî, Minhacî, Âşık Necip, Celâlî, Muhibbî, Ceyhunî, Kemali, Sefil Ali, Serdarî, Fikrî, Biçare, Şevki, Meslekî, Siyahî, Zülâloğlu, Kağızmanlı Hıfzı, Noksanî, Emirî, Âşık Ahmet, Derdiçok, Talibî, Habip Karaaslan, Ali İzzet, Veysel, Osman Darıcı.

I

Gönül gitmek ister gurbet illere
Velâkin bizleri yâr eğlendirir
Ezelden mailiz konca güllere
Bülbülü şeydayı zar eğlendirir

Bülbül gibi kaldık güller içinde
Gözümüz kan ağlar seller içinde
Biz ehli harabız eller içinde
Bülbülü şeydayı zar eğlendirir

Bir sözüm var aşikâre söylenmez
Söylense de nazlı yârca dinlenmez
Zincir ile bağlasanız eğlenmez
Emrah'ı zülfünde yâr eğlendirir

II

Bir sabah uğradım göl kenarına
Sunam beni gördü yüzmeye durdu
Çalındı çırpındı çıktı kenara
Elâ gözlerini süzmeye durdu

İstedim kendimi bu göle atam
Elimi uzatıp yavruyu tutam
Bir hayal eyledim sarılıp yatam
Vefasız gönlümü üzmeye durdu

Emrah şahin almış bugün yalçını
Yel estikçe döker bele saçını
Arzıhal eyledim visal bacını
İnci dişlerini dizmeye durdu

III

Sabahtan uğradım ben bir fidana
Dedim mahur musun dedi ki yok yok
Ak elleri boğum boğum kınalı
Dedim mahur musun dedi ki yok yok

Dedim inci nedir dedi dişimdir
Dedim kalem nedir dedi kaşımdır
Dedim on beş nedir dedi yaşımdır
Dedim daha var mı söyledi yok yok

Dedim ölüm vardır dedi aynımda
Dedim zulüm vardır dedi boynumda
Dedim ak memeler dedi koynumda
Dedim ver ağzıma söyledi yok yok

Dedim Erzurum ne dedi ilimdir
Dedim gider misin dedi yolumdur
Dedim Emrah nedir dedi kulumdur
Dedim satar mısın söyledi yok yok

IV

Bir nazenin bana gel gel eyledi
Varmasam incinir varsam incinir
Nazik miyanından ince belinden
Sarmasam incinir sarsam incinir

Kaşına çekilmiş kudret kalemi
Görmemiş dünyada derdü elemi
Her sabah her sabah verir selâmı
Almasam incinir alsam incinir

Yine görünüyor yârın illeri
Başımızda esen sevda yelleri
Yârın bahçesinde gonca gülleri
Dermesem incinir dersem incinir

Nereden nereye sevmişim onu
Ateşi koymuyor yakıyor beni
Âşık Emrah sever böyle bir canı
Sevmesem incinir sevsem incinir

V

Tutam yâr elinden tutam
Çıkam dağlara dağlara
Olam bir yaralı bülbül
İnem bağlara bağlara

Birin bilir birin bilmez
Bu dünya kimseye kalmaz
Yâr ismini desem olmaz
Düşer dillere dillere

Emrah eder bu günümdür
Arşa çıkan tütünümdür
Yâra gidecek günümdür
Düşem yollara yollara

VI

Gönül gurbet ele çıkma
Ya gelinir ya gelinmez
Her dilbere meyil verme
Ya sevilir ya sevilmez

Yöğrüktür bizim atımız
Yârdan atlattı zatımız
Gurbet ilde kıymatımız
Ya bilinir ya bilinmez

Bahçemizde nar ağacı
Kimi tatlı kimi acı
Gönüldeki dert ilâcı
Ya bulunur ya bulunmaz

Deryalarda olur bahri
Doldur ver içem zehri
Sunam gurbet elin kahrı
Ya çekilir ya çekilmez

Emrah der ki düştüm dile
Bülbül figan eder güle
Güzel sevmek bir sarp kale
Ya alınır ya alınmaz

VII

Kerem kıl ey sâki yüz verme bana
Gönül o yüzlerden fariдı gitti
Sevda illetinden açma söz bana
O illet bana bir nâr idi gitti

Ezelden gül gibi olurdum handan
Şimdi bülbül gibi kalmışım giryan
Ya niçin ağlayıp etmeyim figan
Yârım sadakatlı yâr idi gitti

Gözlerine yârın muvafık ismi
Hüsnüne düşmüştür mutabık ismi
Ne zaman okunsa bir âşık ismi
Derler ki bir Emrah var idi gitti

I

Şairlik dâvasın sürme ey gönül
Huzuru devlete âkılane var
Varlık kapısından girme ey gönül
Bus eyle dâmenin dervişâne var

Düş rahına gözyaşları silerek
Şevk ile ağlayıp gamla gülerek
Miktarın tanıyıp haddin bilerek
Serkeşlik eyleme kâmilâne var

Ehli aşk olanın yüzü yerdedir
Bu benlik perdesi aşka perdedir
Dedim ki Dertli'ye derman nerdedir
Dediler devletlü Alişane var

II

Yâr neden hazzeder neden hoşlanır
Bilmem o yâr nenin müptelâsıdır
Gönül gâh sever gâh ateşlenir
Ne çare çekmeli dost belâsıdır

Keştei ümidim engine saldım
Gark olup girdabı mihnette kaldım
Yüz bin aman dedim bir buse aldım
Hasılı ömrümün kan bahasıdır

Canlar feda olsun âhuveş göze
Hiç doymak olur mu bu şirin söze
Bin tekellüm ettik bakmadı yüze
Bilmem o yâr kimin aşinasıdır

Dertli vaz gelir mi o mah cebinden
Yahşi haber aldım öz nesebinden
Verdiği buseler lâlü lebinden
İftarı vuslatın diş kirasıdır

III

Haraba kul olduk bezmi Âdemde
Bünyad olsak da bir olmasak da bir
Düştük çare nedir dâma âlemde
Azad olsak da bir olmasak da bir

Aşk oduna yanmış ciğer-kebabız
Hicr ile ağlamış dilde pür-abız
Yıkılmış yakılmış hane-harabız
Âbad olsak da bir olmasak da bir

Biz Şirin elinden aşk meyin içtik
Hak ile bâtılı fark edip seçtik
Varlık dağlarını deldik de geçtik
Ferhat olsak da bir olmasak da bir

Ey Dertli âlemde biz şâhı diliz
Haktan hakikatten âgâhı diliz
Târiki esrara hemrahı diliz
İrşat olsak da bir olmasak da bir

BAYBURTLU ZİHNİ

I

Vardım ki yurdunda ayak göçürmüş
Yavru gitmiş ıssız kalmış otağı
Câmlar şikest olmuş meyler dökülmüş
Sâkiler meclisten çekmiş ayağı

Sümbülü şebboyu gülü hâr almış
Süleyman tahtını şimdi mâr almış
Zevkü safa ehlin âhü zâr almış
Gama tebdil olmuş ülfetin çağı

Kanga dağda bulsam ben o merali
Kangı ile sorsam çeşmi gazali
Leylâ'sın yitirmiş Mecnun misali
Gezmiş dağdan dağa yoktur durağı

Zihni dehr elinden her zaman ağlar
Vardım ki bağ ağlar bağıban ağlar
Sümbüller perişan güller kan ağlar
Şeyda bülbül terkedeli bu bağı

II

Saba gider isen bizim diyare
Benim vasfı hâlim o yâre söyle
Lâlenin bağrında bir ise yare
Benimki erişti hezare söyle

Bülbül bir gül için çekerse zârı
Hâlini arzeder yüz yüze bari
Ya ben görmemişim o şuh didarı
Bıraktı bu garip diyare söyle

Pervane perrini yaktıysa nare
Ya ben yaktım vücudumu yekpare
Zihniya Mansur'u çektiyse dare
Ben esirim zülfü nigâre söyle

III

Yıkmış çadırların göç etmiş Leylâ
Vardım ki boş kalmış yâr otakları
Dağı mesken etmiş biçare Mecnun
Akıtmış gözünden kan ırmakları

Zeyd ile göndermiş Leylâ'ya nâme
Dedi iy getirdin ağyarı kâma
Âkıbet yâr oldun İbni Selâma
Neyledin ettiğin o misakları

Zihni'yim akıttım didem yaşların
Yedi yıl beklerim burak başların
Dağıt bu derneği sav savaşların
Bozuldu kabail ittifakları

SEYRANÎ

I

Mahkeme meclisi icat olduğu
Çeşmei rüşvetin ahmaklığından
Kaza belâ ile âlem dolduğu
Kazların kadıya uçmaklığından

Selefin rüşvetle hüccet yazması
Halefin anlayıp hüküm bozması
Yıkılan binanın birden tozması
Asıl sermayenin topraklığından

Asıl sermayei niyabetleri
Emvali eytamdır ticaretleri
Daveti rüşvete icabetleri
Sıdk ile gönlünün alçaklığından

Bülbülün aşkıdır dalda öttüğü
Çobanın südedir koyun güttüğü
Toprağın Habil'i kabul ettiği
Şüphesiz yüzünün yumuşaklığından

Dünyadan ahrete gidip gelmemek
Olmasa iktiza eder ölmemek
Balık baştan kokar bunu bilmemek
Seyranî gafilin ahmaklığından

II

Kavuşmadım cânanıma
Gözüm yaşı pınar m'ola
Gelse acep yâr yanıma
Yağmur gibi diner m'ola

Geri gelmez geçen günler
Çürür toprak olur tenler
Yârı benden ayıranlar
Kar buz gibi donar m'ola

Atın vurdum ben gemini
Eller sürdü ah demini
Azgın yara melhemini
Sarmasalar onar m'ola

Sert taş imiş düşman bağrı
İçerimden çıkmaz ağrı
Yâr yönünü bana doğru
Yollarını dener m'ola

Özün pak tut sözün tanı
Dünya muhanet zindanı
Hiç gam yemem ey Seyrani
Hak kulunu bunar m'ola

III

Şu kimsesiz sahralarda
Diken oldu gülüm benim
Uğrun uğrun tenhalarda
Ağlamaktır halim benim

Gülü dikene katalı
Diken elime batalı
Yâr beni yârdan atalı
Felek büktü belim benim

Arı geçmez çiçeğinden
Çiçek geçmez peteğinden
Pir erenler eteğinden
Kesme Rabbim elim benim

Yedim acı teresinden
İçtim kanlı şiresinden
Seyranî gam deresinden
Cûş eyledi selim benim

IV

Ne hikmettir ki şu dünya
Gelen ağlar giden ağlar
Soralım yoksula baya
Aslı nedir neden ağlar

Ömrümün defterin dürdüm
Hâkipaye yüzüm sürdüm
Bir acayip kale gördüm
Burc u baru beden ağlar

Bir deveci yeder deve
Yularından seve seve
Birbirinden ive ive
Deve ağlar yeden ağlar

Seyranî'ye acep nolmuş
Derunu dert ile dolmuş
Kimi yitmiş kimi bulmuş
Bulan ağlar yiten ağlar

V

Aşkın arasına düşürme telâş
İster isen benden bal kara gözlüm
Muhabbet istersen semtime dolaş
Kadir yaratmaya dal kara gözlüm

Er gerektir erin kadrin bilmeye
Âşık gerek mâşuk gülün dermeye
Mevlâ kul keyfine meyva vermeye
Kadir yaratmaya dal kara gözlüm

İnsan dedikleri hep bir soy imiş
Kudret ölçüsünde hep bir boy imiş
Gönül kimi sever güzel oyimiş
Sen Haktan dileğin al kara gözlüm

Yükseklerde taşkın esme yel gibi
Bulandırma Seyranî'yi sel gibi
Haddeden çekilmiş demir tel gibi
Çek beni bağrına çal kara gözlüm

VI

Muhabbet küpünün olsam şarabı
Yâr beni doldurup içer mi bilmem
Mamur olmak için gönül harabı
Bir mimar eline geçer mi bilmem

Âşıkın olmaz mı çile çekmezi
Çilenin olmaz mı boyun bükmezi
Helâl süte katan pekmezi
Seçmek murad etse seçer mi bilmem

Kimi mevtasına kefen biçmiyor
Kimi helâl rızkı yiyip içmiyor
Kelp iken kelp yavrusundan geçmiyor
Hak Seyrani'sinden geçer mi bilmem

TOKATLI NURİ

I

Ey Felek bir derde düşürdün beni
İşim gücüm aldın kâr senin olsun
Aklım baştan alıp şaşırttın beni
Farkettim namusu ar senin olsun

Bülbüller feryadı gelsinler meşka
Bir şeye benzemez bu dert de başka
Pervaneler gibi ateşi aşka
Ben yandım kül oldum nar senin olsun

Açılmış bahçede sümbüller gibi
Açılmadan soldum ben güller gibi
Yavrusunu yitirmiş bülbüller gibi
Feryat bana düştü zar senin olsun

Ruzü şeb çeşminden kan döker âşık
Nuri'nin haline demezsin yazık
Bir dilberi bana görmedin lâyık
Şimdengeru cihan var senin olsun

ÂŞIK HÜSEYNİ

I

Şunda bir dilberin sallanışında
Serviye benzettim dallar içinde
Derya kenarında ırmak yüzünde
Turnaya benzettim göller içinde

Hakka giden doğru yolu basmazlar
Söyletirler şirin dili kesmezler
Güzel sevdi deyü çekip asmazlar
Bir zaman söylenir diller içinde

Ağma deli gönül ağma iline
Ciğerciğim aşk oduyla deline
Yârim al yeşiller giye salına
Ko beni yatayım çullar içinde

Hüseyni der işim ahu zâr m'ola
Aşk kemendi boynumuzda dar m'ola
Benim yârim gibi güzel var m'ola
Hakkın yarattığı kullar içinde

DADALOĞLU

I

Kalktı göç eyledi Avşar elleri
Ağır ağır giden eller bizimdir
Arap atlar yakın eder ırağı
Yüce dağdan aşan yollar bizimdir

Belimizde kılıcımız kirmanî
Taşı deler mızrağımın tırmanı
Hakkımızda devlet etmiş fermanı
Ferman Padişahın dağlar bizimdir

Dadaloğlu yarın kavga kurulur
Öter tüfek davlumbazlar vurulur
Nice koç yiğitler yere serilir
Ölen ölür kalan sağlar bizimdir

II

Ilgınca sılgınca görünen dağlar
Yoksa Türkmen ili başın boran mı
Deli gönül kaynayıp da coşunca
Hey ağalar coştucağım güman mı

Aşağıdan akça koyun geliyor
Bezirgânlar koç yiğide gülüyor
Kitabın dediği günler oluyor
Yoksa gün döndü de âhır zaman mı

Aşağıdan akça kuğum ötünce
Katar başım mayalarım sökünce
Şah'tan ferman Türkmen eli göçünce
Daha da Hey Osmanlıya aman mı

Dadaloğlu der ki gördüm düşümde
Yiğ'de at verirler on beş yaşında
Alışkın pıştovla dağlar başında
Azrail'den başkasına aman mı

III

Yürü yiğit yürü yoluna yürü
Ağustosta erir dağların karı
Gayet güzel olsa yiğidin yârı
O yiğit yanına nazınan gelir

Sana derim sana ey Kınalıtaş
Gözümden akıttın kanlar ile yaş
Göllerde oynıyan iki yeşilbaş
Göllerin safası kazman gelir

Yürü yiğit yürü yolundan kalma
Her yüze güleni dost olur sanma
Ölümden korkup da sen geri kalma
Yiğidim alnına yazılan gelir

Misis köprüsünde kollarım bağlı
Ayrılık elinden ciğerim dağlı
Göksu'ya varınca Bayazıdoğlu
Sana gelen beyler sözünen gelir

Dadaloğlu'm der ki kolum bazılı
Atım gök kır attir yanim tazılı
Gelir koyunları yanı kuzulu
Karışmış sağmalı yüzünen gelir

DELI BORAN

I

Evvel bahar yaz ayları gelende
Seli boz bulanık akar Tuna'nın
Bülbüller ötüşür bahçelerinde
Gülü burca burca kokar Tuna'nın

İlkbaharda dalgalanıp coşmuşum
Analar ağlatıp kanlar saçmışım
Ataman dağından yollar açmışım
Yolu serhatlere uğrar Tuna'nın

Kimse bilmez onun nerdedir başı
Eksik olmaz yalısının döğüşü
Akıtttı gözümden kan ile yaşı
Gölleri leşilen dolar Tuna'nm

Tuna derler anın yerdedir yüzü
Arzulanıp gider Karadenizi
Cemreler düşünce çözülür buzu
Denizlen cengi var deli Tuna'nm

Deli Boran bunu böyle dedi mi
Bu su böyle akar mıydı kadimi
Taşma koymuşum garip başımı
Yolu serhatlere uğrar Tuna'nın

II

Kadir Allahım kadir
Kullara verme bu derdi
Ben çekerim ben bilirim
Düşmana verme bu derdi

Çeken bilir derdi çeken
Ne bilir geriden bakan
Cûş edip de bendi yıkan
Sellere verme bu derdi

Deli gönül menekşeden
Dertler gelir dört köşeden
Yeller eser her meşeden
Dallara verme bu derdi

Deli Boran yakar yakılır
Kül olup yere dökülür
Urum'dan Şam'a çekilir
Bellere verme bu derdi

KUSURÎ

I

Neyleyim Feleğin ihmal işini
Beni bu sevdaya düş etti bugün
Gül yüzlü yârımı ellere verdi
Düşmanın gönlünü hoş etti bugün

Felek aşk ateşin cana yetirdi
Başımdan aklımı aldı yitirdi
Çaldı pençesine beni götürdü
Ölümden ziyade iş etti bugün

Amanlandı düşmanların birazı
Arttırdı canımız derdi marazı
Var imiş Feleğin bana garazı
Sırrımı âleme faş etti bugün

Her gece her gündüz beni ağlattı
Yüreciğim aşk oduna dağlattı
Yâra giden yollarımı bağlattı
Çiçekli dağlarım kış etti bugün

Kusurî yavrudan geçmezdin ama
Aşk elinden bade içmezdin ama
Her yerde sırların açmazdın ama
Yürek dalgalandı cûş etti bugün

II

Başımıza erdi belâ tufanı
Hazan erdi bu gülşende nem kaldı
Bürüdü koncayı harın yaprağın
Pinhan etti gülistanda nem kaldı

Benim yârım hem deli hem usludur
Ahulardan ak turnadan seslidir
Gündüzün gamlıyım gecem yaslıdır
Gözüm yaşlı şadümanda nem kaldı

Bir yavru sevmişim gayet küçücek
Mest olmuştur aşk badesin içicek
Mail olur gül rengine her çiçek
Lâle sümbül ü reyhanda nem kaldı

Kusurî'yim kimse bilmez halimden
Kararmışım neşe gelmez elimden
Ayrı düştüm vatanımdan ilimden
Yârdan özge tatlı canda nem kaldı

III

Ey zülfü siyahım fettan bakışlım
Sana yeşiller de allar da kurban
Yanakları lâle sümbül kokuşlum
Bülbül dillerine güller de kurban

Geçirdim baharın sellerin boşa
Sana göz koyanlar közlere düşe
Arabistan Mısır Acem çar köşe
Kayalar ovalar çöller de kurban

Mevlâm bana vermiş bu aşkı derdi
Böylesi âfeti kimlere verdi
Çerkesi Avşarı Türkmeni Kürdü
Nice bin aşiret kullar da kurban

Sim ebrudur yanağına eğilen
Ak gerdandır misk ü amber dökülen
Bölük bölük yaylasma çekilen
Yurtsuz göçebeler eller de kurban

Kusuri'm der siyah sırma kâküller
Yanağında açılmıştır al güller
Arada rakipler ne yapar söyler
Seni zemmeyliyen diller de kurban

İRFANÎ

I

Gezer iken derde düştüm gaziler
Şu benim derdimden bilen olmadı
Meğer Haktan imiş kara yazılar
Ağlarım gözyaşım silen olmadı

Kıymetimi bilmez oldu şu eller
Kanlı yaş gözümden akıttı seller
Kesildi haberler bağlandı yollar
Dost elinden gidip gelen olmadı

İrfanî okuyor ismi müsemma
Gene bulunmuyor bu derde deva
Aşka düşüp sevda çeken çok ama
Benim gibi Mecnun olan olmadı

II

Gizli aşka düşüp sevda çekenler
Elbet anlar bir gün ayana çıkar
Çek gönül bir zaman derdi mihneti
Bilmem bunun sonu ne yana çıkar

Karadır gözlerin kaşların yayı
Yahşi tayaların çekiyor sayı
Arasınlar çar köşeyi dünyayı
Ancak böyle güzel bir tane çıkar

Ferhat Şirin için kesti kayayı
Onun için yaptı köşklü sarayı
Mecnun Leylâ için bekler sahrayı
Belki ol sevdiğim seyrana çıkar

Bize böyle imiş takdirin işi
Akıttım gözümden kan ile yaşı
Aldı İrfan'iyi aşkın ateşi
Bu sevdanın sonu hicrana çıkar

III

Gitme yârim bir Mevlâyı seversen
Eğlen gülüm sana bir deyişim var
Mevci aşkım birbirine karıştı
Yine bugün efkârlıyım cûşum var

Halimi erzedem gonca fidana
Mevlâyı severse girmesin kana
Aşk bir yana çeker sevda bir yana
Ben de bilmem ne belâlı başım var

İrfanî der pek perişan şu halım
Cevrini çekmeye yoktur mecalım
Dar vakitte eyvah kırdılar dalım
Ben de bilmem nasıl bağrı taşım var

RUHSATÎ

I

Mansur aşkı Hakla kendini dâra
Kementleyip aşmış deyü kınaman
Ferhat Şirin için sarp kayaları
Külünk ile kesmiş deyü kınaman

Gönül bir Leylâ'nın gezer peşinde
Kâh hayalda görür kâhı düşünde
Mecnun Leylâ için dağlar başında
Öz canından geçmiş deyü kınaman

Yarın hasretinden yandı pervane
İşte ben de koydum seri meydana
Derdi yok sırrını dosta düşmana
Her kazada açmış deyü kınaman

Garp Şehsanem'den muradı alıp
Yakup da Yusuf'u arayıp bulup
Kamber de Arzu'nun yolunda öiüp
Genç yaşında göçmüş deyü kınaman

Alamadım mahı yüzünün bacından
Rakiplere ölüm dosta gecinden
Dertli Kerem Aslı'sının ucundan
Ateşlere düşmüş deyü kınaman

Eşim gitti yetemedim ardından
Geçemedim Kızılkanat yurdundan
Ruhsatî de Mehrî'sinin derdinden
Bulanmış da coşmuş deyü kınaman

II

Toplanıp toplanıp gelmen yanıma
Yüreciğim yaralıca güzeller
Beni öldürüp de girmen kanıma
Gam yükümüz kiralıca güzeller

Gönlümüz alçaktır yüce değilim
Sarığıma bakman hoca değilim
Sakalım ağ amma koca değilim
Daha gözüm çıralıca güzeller

Ah neyleyim yeşilim yok alım yok
Size yarar şekerim yok balım yok
Fıkarayım mangırım yok pulum yok
Ararsınız turalıca güzeller

Ruhsatî'm de hepinize baş olur
Çoğu sako giyer cebi boş olur
Birer öpüş hatırcığın hoş olur
Türelice türelice güzeller

III

Gönül eğlenir mi gurbet ellerde
On dokuz bölüklü kız olmayınca
Garip bülbül gibi öter dillerde
Açılıp gülleri yaz olmayınca

Ne müşküldür karlı dağı devirmek
Yönün sevdiğine doğru çevirmek
Âşıka şayeste türkü çağırmak
Anın da tadı yok saz olmayınca

Sevda dolu Ruhsatî'nin meyinde
Âhü zârım kaldı kaşı yayında
Sevdiğim Halik'in Gulam köyünde
Bu yıl da gidemem yaz olmayınca

IV

Mevlâyı seversen doğruyu söyle
Bu yeşili alı kime düzüyon
Tavus kuşu gibi her yanın uygun
Bu zülüfü teli kime düzüyon

Gönlünden kim geçer kime âşıksın
Sırrına ser yetmez ne dolaşıksın
Karanlık gecede sen bir ışıksın
Bu çiçeği gülü kime düzüyon

Bu hilâl kaşları kara gözleri
Bu şirin dilleri böyle nazları
Böyle dertli dertli güzel sözleri
Bülbül gibi dili kime düzüyon

Böyle Ruhsat alıp ruhsat vermeyi
Böyle erkân ile eve girmeyi
Böyle kâkül kesip zülüf burmayı
İnce bele şalı kime düzüyon

V

Yine bahar geldi bülbül sesinden
Sada verip seslendin mi yaylâlar
Çevre yanın lâle sümbül bürümüş
Gelin olup süslendin mi yaylâlar

Sefil sümbül boyun eğmiş bakıyor
Sarı çiçek amber olmuş kokuyor
Senin ruyin kadin beni yakıyor
Al giyinip feslendin mi yaylâlar

Gül açılmış koku katıyor yelden
Okusam da anlamıyor bu dilden
Çekeyim derdimi ne gelir elden
Eğip boynun uslandın mı yaylâlar

Ben de senin gibi ersem murada
Ah nideyim elimde yok irada
Ruhsati'yim gau yüklerim kırada
Beni görüp yaslandın mı yaylâlar

VI

Keklik gibi taştan taşa sekerek
Gerdan açıp gelişini sevdiğim
Sağa sola taksim etmiş örgüsün
Onar onar bölüşünü sevdiğim

On altıya karar verdim yaşını
Yenice sevdaya salmış başını
El yanında yıkar gider kaşını
Tenhalarda gülüşünü sevdiğim

Sarardı gül benzim soldu diyerek
Hasret kıyamete kaldı diyerek
Hani Ruhsatî de n'oldu diyerek
Arayıp da buluşunu sevdiğim

VII

Siyah sürme çeksin elâ gözüne
Eller beni kınar deyü korkmasın
Aldanmasın rakiplerin sözüne
Eski sözden döner deyü korkmasın

Bahar seli gibi dolup taşıp da
Bilmediğim karlı dağdan aşıp da
Minhaç gibi bir soysuza düşüp de
Kerem gibi yanar deyü korkmasın

Serbest salsın gemisini engine
Sakın keder getirmesin rengine
Ortalığın düzenine dengine
İnanır da kanar deyü korkmasın

Arzu edip baharını selini
Yetirmeyip sümbülünü gülünü
Duman çöküp yitirip de yolunu
Eski yurda konar deyü korkmasın

El yanında kara etmem yüzümü
Karda gezer belli etmem izimi
Hemen özü gibi bilsin sözümü
Ruhsati'yi sınar deyü korkmasın

VIII

Bölük bölük olmuş gelir güzeller
Önde giden boz mayaya kurbanım
Benim gelin ile çoktur amanım
Şu salınan kız ınayaya kurbanım

Yine nerden geldin böyle durarak
Sağına soluna gerdan kırarak
Seher vakti her makamdan çalarak
Zülüfleri saz mayaya kurbanım

Ben de Ruhsati'yim canda, cananım
Mevlânı seversen incitme canım
Şimdi kerem gibi yanacak tenim
Düğmelerim çöz mayaya kurbanım

IX

Belâ babında nasibim
Bol eyledin sabreyledim
Nice yıl el kapısında
Kul eyledin sabreyledim

Tufan estirdin başımda
Halâvet yoktur aşımda
Kızlarımı genç yaşında
Dul eyledin sabreyledim

Uzak eyledin dostumu
Ateşe verdin üstümü
Kendine soyup postumu
Şal eyledin sabreyledim

Tutturmadın hiç ahdımı
Pul ettin altun adımı
Bükülüp elif kaddimi
Dal eyledin sabreyledim

X

Bir vakte erdi ki bizim günümüz
Yiğit belli değil mert belli değil
Herkes yarasına derman arıyor
Deva belli değil dert belli değil

Farkeyledik âhırvaktin yettiğin
Merhamet çekilip göğe gittiğin
Gücü yeten soyar gücü yettiğin
Papak belli değil Kürt belli değil

Adalet kalmadı hep zulüm doldu
Geçti şu baharın gülleri soldu
Dünyanın gidişi acayip oldu
Koyun belli değil kurt belli değil

Başım ayık değil kederden yastan
Ah ettikçe duman çıkıyor festen
Haraba yüz tuttu bezmi gülistan
Yayla belli değil yurt belli değil

Çarh bozulmuş dünya ıslah olmuyor
Ehli fukaranın yüzü gülmüyor
Ruhsati de dediğini bilmiyor
Yazı belli değil hat belli değil

XI

Acep sizler hangi ilden gelirsiz
Bir haber sorayım durun turnalar
Sılada yârımdan neler bilirsiz
Bana bir teselli verin turnalar

Gönüller perişan telleri eğri
Dayanmaz cevrine âşıkın bağrı
Yolunuz uğrarsa o yâre doğru
Üstüne kanadı gerin turnalar

Eski sözlerinde yârım durursa
Gözlerimin yaşı bir gün kurursa
Yolunuz o yana doğru varırsa
Ayrılık nicedir sorun turnalar

Ruhsat'ı sorarsa yanıyor bağrı
Gamınla bulandı gönülde ağrı
Haydi varın gidin o yâra doğru
Önüne derdimi serin turnalar

ZÜLÂLÎ

I

Hey ağalar efkârım var gamım var
Âşık derdi maşuk derdi yâr derdi
Gurbet Süleyman'ı tahttan indirir
Mekân derdi vatan derdi yâr derdi

Yüz bin tabip gelse derdime bakmaz
Pervaneye varsam narına yakmaz
Hicran oku değdi yürekten çıkmaz
Ata derdi ana derdi yâr derdi

Elin güllerinde kumru ötüşür
Benim bağrım odlar yanar tutuşur
Zülâlî feryadın arşa yetişir
Kardeş derdi yoldaş derdi yâr derdi

I

Aman seher yeli çar sende kaldı
Yavru keklik sekişliden bir haber
Gene bahar geldi bulandı gönlüm
Göğsü elvan nakışlıdan bir haber

Başı selâmet mi yoksa hasta mı
Zülfü perişan mı yoksa deste mi
Acep benim gibi kara yasta mı
Kaşı çatma çatışlıdan bir haber

Yaşım vardı yiğirmiye dayandı
Yârı gördü gafletlerden uyandı
Seher vaktı miskü amber boyandı
Güller gibi kokuşludan bir haber

Gönül verdim hayran oldum yüzüne
Muhabbet tuzağı kurdum izine
Kulak vermez Minhaci'nin sözüne
Humar humar bakışlıdan bir haber

II

El'aman elinden ey suna boylum
Büktün elif kaddim dal ettin gitti
Sildirmedin bir dem didem yaşını
Akar damlaları sel ettin gitti

Benim bu talihim kara n'eyleyim
Yaktın yüreğimi nara n'eyleyim
Söyletmedin aşikâra n'eyleyim
Bülbül dillerimi lâl ettin gitti

Vah böyle n'eyledin n'ittin sevdiğim
Engelerle ülfet ettin sevdiğim
Tuttun iğri yola gittin sevdiğim
Cihan değerini pul ettin gitti

Zülüfleri ak gerdana düzersin
Uğrun uğrun bakar beni üzersin
Bana nisbet şurda burda gezersin
Münhaç'ın kalbini yol ettin gitti

III

Neme şad olayım neme güleyim
Gönül gamlı iken gülünmez imiş
Arşa direk direk oldu tütünüm
Bu duman haşredek silinmez imiş

Geldi geçti güzellerin kervanı
Sürüldü savruldu yârtn harmanı
Gençlik elde iken sürün devranı
Kocalıkta devran sürülmez imiş

Toy iken ölüme aklım ermezdi
Ayrılık ne kulağıma girmezdi
Şu dert hatırıma bir dem gelmezdi
Bana ne gelecek bilinmez imiş

Minhacî'yim demem binde birini
Ferhat olan niçin sevmez Şirin'i
Aradım kitapta buldum yerini
Sabır gibi devlet bulunmaz imiş

ÂŞIK NECİP

I

Karakuşum gökte uçar
Göğüs gerer kanat açar
Kara gündür gelir geçer
Gamlanma gönül gamlanma

Yavru şahinim baz olur
Kanadları beyaz olur
Kara günün ömr'azolur
Gamlanma gönül gamlanma

Deve deveyi yeder mi
Deve de sarpa gider mi
Bin kaygı bir borç öder mi
Gamlanma gönül gamlanma

Koyun meler kuzu meler
Su gelir hendeğe dolar
Ağlıyanlar bir gün güler
Gamlanma gönül gamlanma

II

Gece rüyada sohbetin
Gündüz dillerde dillerde
Canda gizli mahabbetin
Gördün illerde illerde

Bu hasta halim sormaya
Yarama merhem sürmeye
Yâr gelir deyü görmeye
Gözüm yollarda yollarda

Görsem n'olur hilâl kaşı
Perişandır gönül kuşu
Görüyorsun gözüm yaşı
Kanlı sellerde sellerde

Cevrü cefâ etme n'olur
Düşman ettiğini bulur
Bağışla kusur çok olur
Gülüm kullarda kullarda

Sızlar yaralar Habib
Arar deva bulmaz tabib
Ey vefasız garip Necip
Gör ne hallerde hallerde

CELÂLÎ

I

Karadeniz olsa âşıkın aşkı
Yüksektir yaylamız coşamaz burda
Bir yiğit ne kadar kahraman olsa
Karlı dağlar vardır aşamaz burda

Lûtfeyle sevdiğim sana yazuktur
Sen bir cevhersin ki sarrafın yoktur
Bar veren ağacı erdeyen çoktur
Keseler kökünden yaşamaz burda

Keda'nın varisi beylerdir dersen
Cenneti hacıya hocaya versen
Yolun doğrusunu nâsa göstersen
Celâli yaşamaz ölürsün burda

MUHİBBÎ

I

Seherde uğradım göl kenarına
Geldi yeşil başlı sunalar geçti
Al yanak üstünde güller dizili
Çekilmiş kameti minalar geçti

Arzum kaldı o cânanın özünde
Siyah sürme çekmiş elâ gözünde
Sırma zülüf tel tel olmuş yüzünde
Taramağçün altun şaneler geçti

Avcıyım o cânanın göllerde
Gele diye gözetirim yollarda
Biçare Muhibbî gurbet illerde
Nice ay dolandı seneler geçti

II

Pencereden melül melül
Bakan dilber kiminsin sen
Yürın koyup yad illete
Akan dilber kiminsin sen

İnci dizilmiş dişine
Kalem çekilmiş kaşına
Âşıkı aşk ataşına
Yakan dilber kimsin sen

Muhibbî'yi ettin Mecnun
Leylâ cemalına meftun
Ziynet için kızıl altun
Takan dilber kiminsin sen

CEYHUNÎ

I

Tıflı nâzım yine geldin hâtıra
Gurbet ilde ağlıyayım bir zaman
Mahabbetnamemi kimler götüre
Kime hâlim anlatayım bir zaman

Yine mevce geldi derun kaynaşır
Hasret ateşiyle gönül tutuşur
Eller bayram eder gülüp oynaşır
Ben karalar bağlıyayım bir zaman

Kan karıştı Ceyhun yine seline
Gönül arzu eder cânan iline
Körpe kuzum kimin yatar eline
Kan ağlayıp çağlıyayım bir zaman

KEMALÎ

I

Dedim dilber niçin eylersin cefa
Dedi güzellerde eski âdettir
Dedim gayrilere edersin vefa
Dedi mutlak âşıklara nisbettir

Dedim benim ile eylesen ülfet
Dedi sîmü zersin olmaz mahabbet
Dedim malım canım senin ey âfet
Dedi inanmazsan kuru sohbettir

Dedim Kemali'yi ağlatma yârım
Dedi âşıkları ağlatmak kârım
Dedim kalmadı hiç sabrü kararım
Dedi sabrın sonu hep selâmettir

SEFİL ALİ

I

Üç turna uçurdum Yozgat dağından
İzin aldım ağasından beyinden
Başı boz dumanlı Çavuş köyünden
Erzurum iline konun turnalar

Çok olur Erzurum'un ağası beyi
Önünüze gelen Bayburd'un dağı
Çayırlı çimenli yolların sağı
Aşkale ovasına konun turnalar

Aşkale ovasında telleri ırgan
Dertli âşıkların sinesin doğran
İhmal etmen turnam Tokad'a uğran
Kazova çölüne konun turnalar

Tez gelir Kazova'nın baharı yazı
Önünüze gelen Yenihan düzü
Çiftlikli çimenli koca Sivas'ı
Ulaşık köyüne konun turnalar

Ulaşık köyü de kökten Ermeni
Çıkıp delik taşta methin vermeli
Kâfir mancılığı gözden ırmalı
Saççağız suyuna konun turnalar

Saççağız'dan kalkın Gürün'e uğran
Âşığın derdini gerekmez n'eylen
Albistan beyine çok selâm eylen
Kızlar kalesine konun turnalar

Kızlar kalesi yüksek havalı uçun
Çavdarın gediği selâmet geçin
Şol koca Zeytin'den bir bade için
Maraş'ın altına konun turnalar

Maraş'tan aşağı Kâfir dağları
Çıkarın karayı giyin akları
Elleri mızraklı Türkmen beyleri
Amuk ovasına konun turnalar

Amuk ovasında içerler şarap
Küçüğü büyüğü dil bilmez Arap
Koç yiğit vatanı şol koca Halep
İreyhan'dan yükün tutun turnalar

İreyhan'dan kalkın uğran Cisir'e
Çiftliği geçince varın Mısır'a
Seyir eylen gelip geçen esire
Orda vatan tutun kalın turnalar

SERDARÎ

I

Yiğit de yiğidin sırrını gizler
Sırası geldikçe dağları düzler
Kötüler yiğidin fırsatın gözler
Nasıl kaynamasın canı yiğidin

Cahille konuşma sözünü bilmez
Kötüyle konuşma meydanı olmaz
Konuş yiğit ile kahpelik gelmez
İlden ile gider ünü yiğidin

Daima yiğidin sözü sağ olur
Zenginlerin kavukçusu çoğ olur
Yiğit yerde kalmaz bir gün beğ olur
Şardan şara gider şanı yiğidin

Serdarî'nin dahi sözleri haktır
Kötü bir derd etti yürekte oktur
Dünyada yiğidin kıymeti yoktur
Kıymetini bilen hani yiğidin

FİKRÎ

I

Gurbetten özendim geldim
Gördüm ki ben nazlım gitmiş
Sıla bana hor göründü
Salınıp gezenim gitmiş

Başımdan gitmiyor kada
Kalmışım ben böyle yada
Sunam uçmuş başka dalda
Göllerde yüzenim gitmiş

Mailim şirin sözüne
Kailim cilve nazına
Siyah zülfü mah yüzüne
Dağıtıp düzenim gitmiş

Fikrî'm der burda kalırsam
Düşmandan hayfım alırsam
Va'dem yetip de ölürsem
Kabrimi kazanım gitmiş

BİÇARE

I

Bir selâm gönderdim cânan iline
Acep bu selâmlar yetişir m'ola
Bülbül de hasrettir gonca gülüne
Kavuşur da bir kez ötüşür m'ola

Ölürsem gurbette suyum kim döke
Nazlı yârım yok ki kefenim dike
Yârım hasretinle dert çeke çeke
Ciğerinden yanıp tutuşur m'ola

Eser badı saba değer sem gibi
Hey Biçare nazlı yâr da sen gibi
Var mıdır âlemde olmuş ben gibi
Ciğerinde yanıp tutuşur m'ola

ŞEVKÎ

Mektup selâm eyle bizden vatana
Söyle bizim için eller ağlasın
Gözü yaşlı düştüm gurbet illere
Iraktır aramız yollar ağlasın

Sılanın çevresi lâleler bağlar
Oturmuş analar oğul der ağlar
Yâra perde olmuş yıkılsın dağlar
Yârın ağzındaki diller ağlasın

Ben yeni düşmüşüm aşka ataşa
Bu nasıl iş idi geldi bu başa
Hasret etti beni kavüm kardaşa
Firkate düşmüşüm çöller ağlasın

Şevkıya derdimin sonun bilirsem
İflâh olmam bu hasretle ölütsem
Vadem yetip gurbet elde kalırsam
Ko benim halime dullar ağlasm

MESLEKÎ

I

Dolanı dolanı gelir
Ölüm yavaşça yavaşça
Kalem alıp yaz derdimi
Gülüm yavaşça yavaşça

Söğünmüyor bir dem nârım
Sevda oldu öz diyarım
Güz dedi geçti baharım
Selim yavaşça yavaşça

Garip gönlüm durmaz oldu.
Gözüm ırak görmez oldu
İşe güce varmaz oldu
Elim yavaşça yavaşça

Sevdiğim bu yana bakmaz
Kaş eğip kirpiğin yıkmaz
Kırıldı kanadım kalkmaz
Kolum yavaşça yavaşça

Şu dünyaya güvenilmez
Ölmeyince kan kesilmez
Meslekî'm artar eksilmez
Zulüm yavaşça yavaşça

II

Bugün bir özge gamım var
Fidan boylu yârım gitti
Yüreğimde bir ahım var
Dört köşeye zârım gitti

İsmimiz gezer dillerde
Gözlerim kaldı yollarda
Çürüdüm gurbet illerde
Tutmaz dizim ferim gitti

Sabahın gün doğar m'ola
Acap işim onar m'ola
Meskeki'yi anar m'ola
Gitti elden yârım gitti

SİYAHÎ

I

Birkaç dilber gördüm dostlar geçende
Böyle düş gören can hiç uyanmasın
Mest olup da kalsa ömrü içinde
Uyusun bu devran hiç uyanmasın

Bir daha göreydim şuhu cihanı
Müşkildir ayrılmak bu dünya fâni
Geceler uyanıp götürse beni
Engellerden duyan hiç uyanmasın

Günahımız çoktur derya misali
Sanma ki rahmetten oluruz hâli
Dili şeker dudak bir oğul balı
Ensem lebin hâbdan hiç uyanmasın

Encamı bir firkat beni bulursa
Ya bu hasret kıyamete kalırsa
Siyahî der dosta sitem olursa
Yanarım yâr yanan hiç uyanmasın

ZÜLALOĞLU

I

Düşmanın acı sözleri
Kara bağrım hun olmaz mı
Kıldığın cevrü sitemler
Sinemde döğün olmaz mı

Beri behey rakip nadan
Kaş vurup da göz oynadan
Yârın dudağından tadan
Mestane mecnun olmaz mı

Hasret çeksin bülbül güle
Yazık olur garip gönle
Bir yâr ki yârdan ayrıla
Hâtırı mahzun olmaz mı

O senin kaş göz eğdiğin
Yetmez mi bağrım deldiğin
Zülâloğlu'na dediğin
O kerem bugün olmaz mı

KAĞIZMANLI HIFZI

I

Ecel tuzağını açamaz mısın
Açıp da içinden kaçamaz mısın
Âzad eyleseler uçamaz mısın
Kırık mı kanadın kolların hani

Aç mısın yok mudur ekmeğin aşın
Odan ne karanlık yok mu ataşın
Hanidir güveyin hani yoldaşın
Hani kapın bacan yolların hani

Bunda yorgan döşek yastık var mıdır
Bu geniş dünyada yerin dar mıdır
Dalın tahta duvar önün yar mıdır
Yeşil başlı sunan göllerin hani

Yatarsın gaflette gamsiz kaygısız
Ninni balam ninni kalma uykusuz
Hem garip hem çıplak hem aç hem susuz
Felek fukarası malların hani

Her gelip geçtikçe selâm vereyim
Nişangâh taşına yüzüm süreyim
Kaldır nikabını yüzün göreyim
Ne çok sararmışsın hallerin hani

Sen de Hıfzı gibi tezden uyandın
Uyandın da taş yastığa dayandın
Aslı hanım gibi kavruldun yandın
Yeller mi savurdu küllerin hani

NOKSANÎ

I

Beyhude gamlanma divane gönül
Cümle âlemlerin rızkın veren var
Yaptığın hatadan habersiz sanma
Kara karıncayı gece gören var

Hakkın toprağına mülküm var deme
Dam ile harmanda hakkım var deme
Güçlü kuvvetliyim arkam var deme
Sırtüstü insanı yere vuran var

Yoksul düşmüşsen de deme fakirim
Zenginliğin sonu nedir okurum
Ben güzelim deyü halı dokurum
Nice Züleyha'lar Yusuf Kenan var

Âşıklık satarsın beyhude gözüm
Olura olmaza yoktur bir sözüm
Her seher dergâha tutarım yüzüm
Âşıkların sonu Âşık Noksan var

II

Dinleyin ağalar methin edeyim
Elma yanaklımın kara kaşlımın
O gül yüzlerine kurban olayım
Dal gerdanlımın da sırma saçlımın

O yârın açılmış gülü koncadır
Boyu fidan beli gayet incedir
Mutabık fakire hemen bencedir
İpek poşulumun güneş başlımın

Bir yol öpemedim kara gözünden
Doyulmaz ki cilvesinden nazından
Hokka dehanından şirin sözünden
Kiraz dudaklımın inci dişlimin

Âşık oldum cemaline gülüne
Al kınalar yakmış sedef eline
Bir gönül bağlıdır her bir teline
Henüz çağı on üç on dört yaşlımın

Bir deyiş söylerim her gidişine
Evvel sevip sonra terk edişine
Noksani girdin mi sen de düşüne
O turunç memeli beyaz döşlümün

III

Gene aşk kaynıyor bu garip canda
Bahar seli gibi coştum ne dersin
Âşıkın gemisi yer yer ummanda
Deryayı dil oldum taştım ne dersin

Yaz gelende olur çiçekler peyda
Yeşillendi gayri yaylâ da yurt da
Ötüşür dallarda bülbülü şeyda
Kanlı efganlara düştüm ne dersin

Derdü efkâr ile daldım mânaya
Neyim varsa verdim bugün yağmaya
Soyunup da düştüm coşkun Tuna'ya
Pir elinden bade içtim ne dersin

Neye inanmazsın özge sözüme
Dağladım sinemi aşkın közüne
Elimle döşedim taşı özüme
Sonra basa basa geçtim ne dersin

Var mı itirazın âşık Noksan'a
Yâd et dâvaları getir lisana
Yetmez mi yaşadım bu kadar sene
Aşkın kitabını açtım ne dersin

EMİRÎ

I

Bak efendi hoş ilkbahar erişti
Buz eriyip sulandığı zamandır
Lâle sümbül gül menekşe yetişti
Bülbüllerin dillendiği zamandır

Çayır çimen misk kekikler yüzünde
Safa bulur gönül bahar yazında
Acep hallar olur komşu kızında
Kirazların allandığı zamandır

Güzeller hep başa çelenk takınca
Görünmez od iç gönlümüz yakınca
Çaylar taşıp hızlı hızlı akınca
Geçitlerin bollandığı zamandır

Çifte turunç ak göğüste durur ya
Hoş yetişip birbirini vurur ya
Seven sevdiğine bir gün irür ya
Dudakların ballandığı zamandır

Emirî der Karadeniz gezilir
Limanlarda bağlı gemi çözülür
Yelken açıp enginlere süzülür
İlden ile yollandığı zamandır

ÂŞIK AHMET

I

Gelir geçer âşinalık vermezsin
Hüda ne gösterir görelim yavrum
Hercai olmuşsun yüksek uçarsın
Uçan kurtulur mu görelim yavrum

Şol karşıda duran nişan taşları
Gelip anda öter hüma kuşları
Âdet ettin bana sen bu işleri
Eden kurtulur mu görelim yavrum

Güzel sevmek namus mudur ar mıdır
Gaibe karışan gerçek er midir
Âşık ağlatmanın sonu var mıdır
Bizden ululara soralım yavrum

Erenler yayını kimse yasamaz
Destur olmayınca rüzgâr esemez
Bizim dâvamızı kimse kesemez
Hele Hak katma varalım yavrum

Âşık Ahmet eder hükmüm yürürse
Sana yavluk satan diller kurursa
Rakipten engelden hasmın varısa
Emreyle bir uçtan kıralım yavrum

DERDİÇOK

I

Ne diye bağlattın alnına kara
Bilmiyorum yaslı mısın sevdiğim
Çekme beni yeter bu kadar dara
Deli misin uslu musun sevdiğim

Poyraz gibi yükseklerden esersin
Bir söz desem belki bana küsersin
Beni görsen birer birer basarsın
Sadrıâzam nesli misin sevdiğim

Gel dediğim yere gelen erinmen
Beni görüp elvan elvan bürünmen
Neden ikide bir bana görünmen
Kafeslerde beşli misin sevdiğim

Halkalı gözlerin kalemdir kaşın
Berk değdi sineme insaf ataşın
Gezdim şu dünyayı bulmadım eşin
Hurilerin misli misin sevdiğim

Geldi Derdiçok'um dosta bakmaya
Savaşırken kıyamına kalkmaya
Va'din mi var Kerem gibi yakmaya
Keşiş kızı Aslı mısın sevdiğim

TALİBÎ

I

Güneş gibi şahsım olsa
Devlet gibi tahtım olsa
Gazi gibi bahtım olsa
Yine bana gelen olmaz

Güller açsam bağlar gibi
Gazel döksem çağlar gibi
Altın olsam dağlar gibi
Kıymetimi bilen olmaz

Hazne dolu akçam olsa
Türlü kumaş bohçam olsa
Yalan dünya bahçem olsa
Benden bir gül alan olmaz

Kuş olup gezsem havayı
Arayıp bulsam yuvayı
Dünyada kuru dâvayı
Benim gibi çalan olmaz

Talibi der ki n'olurum
Mekân nerde bulurum
Korkarım garip ölürüm
Cenazemi kılan olmaz

HABİP KARAASLAN

I

Çıkıp gidem yaylasına yurduna
Söylen vefasızca ormana gelsin
Yaktı beni ateşine derdine
Çaresiz derdime dermana gelsin

Sevdiğimle yaylamıza göçeydim
Ala karlı sularını içeydim
Bir günde beş tarla ekip biçeydim
Tırpanım keserken fermana gelsin

İnce elek ile unum elerim
Ağlar iken yüzün görsem gülerim
Şu dünyada bir tek dilek dilerim
Gönlümün sevdiği yâr bana gelsin

Uzaktan duyduğum keklik sesidir
Karalar giydiğim gurbet yasıdır
Benim hastalığım yâr sıtmasıdır
Soğuk su istemem kar bana gelsin

Der Habip Kar'aslan âhuzar ile
Dağlar görünüyor ala kar ile
Bir bayram edeydim nazlı yâr ile
Bu bayram olmazsa kurbana gelsin

I

Gidin kışlar gidin yazlar geliyor
Elvan elvan renge boyanın dağlar
Turnalar gidiyor kazlar geliyor
Giyinin kuşanın donanın dağlar

Ak çiçekler domur domur göz verir
Sallandıkça birbirine söz verir
Gökler yere ninni söyler naz verir
Ala şafak söktü uyanın dağlar

Kumrular dem çeker derelerinde
Dudular seslenir tepelerinde
Mart ile nisanın aralarında
Güverir çayırın çimenine dağlar

Ak bulutlar birbirini kovalar
Duman olur yüce beller ovalar
Kuşlar hengâmeyle yapar yuvalar
Öter dertli dertli dayanın dağlar

Ağaçlar burçlanır ağ çiçekleri
Efil efil eser dağ çiçekleri
Burcu burcu kokar bağ çiçekleri
Yel vurdukça mavi reyhanın dağlar

Yaz bahar ayları geldi Al'İzzet
Ağlasın bülbüller güldü Al'İzzet
Dağ başı tandır başı oldu Al'İzzet
Sizde yatan ölmez inanın dağlar

VEYSEL

I

Genç yaşımda felek vurdu başıma
Aldırdım elimden iki gözümü
Yeni değmiş idim yedi yaşıma
Kaybettim baharımı yazımı

Bağlandım köşede kaldım bir zaman
Nice kimselere dedim elâman
On on beş yaşıma girince heman
Yavaş yavaş düzen ettim sazımı

Üç yüz onda gelmiş idim cihana
Dünyaya bakmadım ben kana kana
Kader böyle imiş çiçek bahana
Levhi kalem kara yazmış yazımı

Geçirdim ömrümü havayı heves
Derdim bir kimseye değildir kıyas
Her zaman her vakit kalbimde bu yas
Çarhı devran güldürmedi yüzümü

Bir vefasız zalım yâra bağlandım
Tarih üç yüz otuz beşte evlendim
Sekiz sene bir arada eğlendim
Zalım kâfir yetim kodu kuzumu

Ele geniş bana dünya dar oldu
Tahammülsüz gönlüm bikarar oldu
Gönlüm zindan gecelerim zâr oldu
Kader ile bölemedim kozumu

Veysel der dünyaya ben niye geldim
Her zaman ağladım ne zaman güldüm
Gönlüme teselli kendimde buldum
Sabır ile teskin ettim özümü

OSMAN DARICI

I

Çırpınır gönüller halay çekerken
Davul coşkun coşkun tel nazlı nazlı
Keklik olup uçtan uca sekerken
Ayak kıvrak kıvrak bel nazlı nazlı

Yazmalar başlarda pul pul gülüşür
Açılır yanaklar gül gül gülüşür
Savrulur fistanlar al al gülüşür
Çiçek başka başka dal nazlı nazlı

Görüştü sevişti gözler düğünde
Gülüştü kızardı yüzler düğünde
Zeybek halay çekti kızlar düğünde
Eller liyme liyme kol nazlı nazlı

S O N

İÇİNDEKİ ŞAİRLER

XII - XVI. Yüzyıllar

Yunus Emre	9
Hacı Bayram Veli	18
Âşık Paşa	19
Kaygusuz Abdal	20
Eşrefoğlu	23
Hatayî	24
Köroğlu	25
Kul Mehmet	33
Öksüz Dede	35
Pir Sultan Abdal	37
Hayali	40
Ozan	41

XVII - XVIII. Yüzyıllar

Âşık	45
Âşık Hasan	48
Kul Mustafa	50
Kuloğlu	52
Kâtibî	54
Gedayî	58
Âşık Halil	59
Karacaoğlan	60
Gevherî	70
Âşık Ömer	74
Kul Himmet	77
Hâki	78
Hasan Dede	79
Âşık Sefer	81
Kerem Dede	82

XIX. - XX. Yüzyıllar

Emrah	91
Dertli	96
Bayburtlu Zihni	98
Seyrani	100
Tokatlı Nuri	105

Âşık Hüseyni 106
Dadaloğlu 107
Deli Boran 110
Kusurî 112
İrfanî 115
Ruhsatî 117
Zulâlî 126
Minhacî 127
Âşık Necip 129
Celâlî 131
Muhibbî 132
Ceyhunî 133
Kemalî 134
Sefil Ali 135
Serdarî 137
Fikrî 138
Biçare 139
Şevkî 140
Meslekî 141
Siyahî 143
Zülâloğlu 144
Kağızmanlı Hıfzı 145
Noksanî 146
Emirî 149
Âşık Ahmet 150
Derdiçok 151
Talibî 152
Habip Karaaslan 153
Ali İzzet 154
Veysel 155
Osman Darıcı 157

Daha çok okullarımızda yeni yetişen
gençliğin ihtiyacı gözönünde tutularak,
edebiyat derslerine yardımcı kitap olacak
nitelikte hazırlanan bu antolojide
halk ozanlarımızdan seçme şiirler bulacaksınız.
Bu kitap. Millî Eğitim Bakanlığınca
okullara tavsiye edilmiştir.